

AŽ BUDU ZE ZEMĚ
VYVÝŠEN,
POTAHNU
VŠECHNY KSOBĚ

JAN
12,32

živá!
SLOVA

— 4 —
1976

Z POSLEDNEJ NÁVŠTEVY

„Ako sa máš, milý brat?“

„Čakám môjho Pána. K trpezlivému očakávaniu mi pomáhajú modlitby bratov a sestier, d'akujem Pánu za nich.“

Dnes som mal zvláštny sen. Stojím na brehu neznámej rieky, je kalná, nevidím aká je hlboká. Ranný opar hmy mi zakrýva pohľad na druhý breh. Musím sa dostat na druhú stranu. Volám: „Páne Ježišu, pomôž!“ Čujem dívnu odpoveď: šplachot vesla a o chvíľu z hmy vystupuje predok člana, na ktorom stojí zvláštny sprievodca. Nie taký, čo ma tam dolu cez Dunaj prevážal. „Potrp ešte mälo, už skoro pride pre teba“, povzbudil ma a zmizol v hmy.“

Je ráno, štvrtý deň od mojej návštevy. Otec stojí nad lôžkom svojho štvorročného nemocou skúšaného, ale spaseného syna.

„Janko, pôjdem porobiť niečo na zahradu, potom sa vrátim.“

„Otec, neodchádzaj prosím, ja odchádzam.“

Skutočne, po malej chvíli odišiel nás milý brat Janko Peterský na ten dnes mu známy „druhý breh“, do nebeskej otčiny.

Tak mladý, len 48 rokov si bol medzi nami. Poznali sme ta ako statičného, spoločlivého, vzorného spolupracovníka. Budeš nám veľmi chýbať. Zomrel si nám predčasne, — odznelo z prejavu zástupcu zamestnávateľa na pohrebe brata Peterského. Ba, či predčasne zomiera človek spasený skrze vieri v Pána Ježiša? Máme za to, že keď storočný človek zomiera nezmierený s Bohom, tak zomiera predčasne. Ale vo vieri spasené dvanásťročné dieťa odchádza v zralosti života, lebo dosiahlo to, čo je vôľou Božou.

Ako je to s tebou, milý čitateľu?

D. Ž.

AKO MILUJEŠ SEBA?

Motto: Všetky dary ti Pán Boh dáva na to, aby si nimi slúžil. Kto slúži sebe, je v podstate lenivý služobník a zbytočne marní deň za dňom.

- Ešte stále tak miluješ seba, že sa celé dni trápiš a hneváš preto, že si ťa nikto nevšíma?
- Ešte stále sa máš tak rád, že vyhľadávaš spoločnosť len takých ľudí, ktorí sú k tebe milí a väzia si ťa a ľudom, ktorí majú podľa teba neprijemnú povahu sa radšej vyhýbať?
- Ešte stále sa pokladáš za takého veľkého, že sa náramne urazíš, keď nerešpektujú tvoj názor, hoci máš pravdu?
- Pokladáš sa dokonca za takého veľkého, že sa neuspokojujš, kým s húževnatou vytrvalosťou nevybojuješ, aby prijali tvoju mienku?
- Kedy už budeš taký malý a bezvýznamný vo vlastných očiach, že ti bude úplne jedno, ako vysoko zdvihnutú ľudia pred tebou klobúk?

Kto z hľbky srdca túži po tom, aby Pána Ježiša deň po dni lepšie poznal — preto, aby ho mohol viac a viac obdivovať a milovať — ten sa oslobodí od sebamilovania.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústrednom cirkevním nakladatelstve v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakčním radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

AKO sa obliekať

„A tak si oblečte ako vyvolení Boží, svätí a milovaní, srdečnú sústrast milosrdnú, dobrotirosť, pokoru, krotkosť, zhovievavosť, znášajúc jeden druhého a odpúšťajúc si keby niekto mal na niekoho žalobu, ako aj Kristus odpustil vám, tak aj vy, ale nad to nadovšetko oblečte si lásku, ktorá je pojivom dokonalosti.“

Kološanom 3:12-14.

Apoštol Pavol vo svojom dopise oslovia veriacich v Kolosoch ako **vyvolení Boží, svätí a milovaní**. K čomu boli vyvolení? Aby sa odrieckli bezbožnosti a svetských žiadostí a na tomto svete žil rozumne, spravodlivo a pobožne. Boli aj svätí, oddelení pre Boha, ale aj oddelení od hriechu, od zlého. Sú tiež milovaní Bohom, ako to Pán Ježiš vyjadril: „Lebo sám Otec vás má rád, pretože ste vy mňa mali radi a uverili ste, že ja som vyšiel od Boha“ (J 16:27).

Každý, kto je vyvolený Boží, svätý a milovaný, musí vedieť, ako sa má obliekať. Často podľa obliečenia poznáme povolanie ľudí: železníčiarov, lesníkov, strážcov verejného poriadku, vojakov apod. Akože by nás svet poznal, že sme vyvolení Boží, keby sme nemali patričné „oblečenie“? Z čoho sa takýto „oblek“ skladá?

Srdečná sústrast milosrdná

Jobovi prejavili sústrast jeho bratia a sestry, ako aj všetci, ktorí ho poznali predtým (Jb 42:11), ale až po skúške. Máme si obliect sústrast skôr, ako priatelia Jobovi, aby sme ju prejavili podľa Pánovych slov v Mt 25:34-36. V takomto obliečení prišiel za Pavlom Onezifor (2Tm 1:16-18). Preto čítame: „Pamäťajte na väzňov ako spolužávnení, na tých, ktorí sú v trápení, ako takí, ktorí ste aj sám v tele“ (Žd 13:3).

Peter mohol prísť medzi vykúpených ako „ten vyprosený“, s ktorým mali sústrast a na ktorého pamäťali.

My často inak myslíme ako hovoríme. Nemocnému prejavíme sústrast, snáď mu povieme „Pán ti pomôže“, ale v srdci si hovoríme: ktové, či z toho vyjde! Sme niekedy ako kráľ Dárius, ktorý potešoval Daniela skôr ako bol hodený do ľvovej jamy: „Tvoj Boh, ktorému slúžisť neprestajne, ten ťa vyslobodí“. Ale že v sebe ináč zmyšľal, potvrdzujú slová, ktoré vyslovil druhý deň: „Danielu, služobníku živého Boha, či ťa mohol tvor Boh, ktorému slúžisť neprestajne, vyslobodiť od ľvov?“ Náš prejav sústrasti máme podoprieť tým, čo Boh povedal a to je pevné ako skala: „Nenechám ťa, ani ťa neopustím“, „... ja ťa nezabudnem“ (Iz 49:15) atď.

Dobrotivosť

Koľko ľudí okolo nás je dobrotirových, hoci neveria v Pána Ježiša! Radi nám pomôžu očotne, zdarma. O koľko viacej má vyvolený človek prejavovať dobrotirosť. Ved' viera bez skutkov je mŕtva (Jk 2:17). A my sa nechceme chváliť mŕtvou vieriou, ale chceme konáť podľa Božej vôle: „A tak tedy, kym máme čas, robme dobre všetkým a najviac domácim vieri“ (Ga 6:10).

Pokora

V „obleku“ by nemal chýbať tento „doplňok“. To je vedomie, že iní sú viacej ako ja, že som najmenší zo všetkých svätých. Keď to povedal o sebe Pavol, o koľko viacej musíme tak my povedať o sebe.

Krotkosť

O nej máme v Písme zmienku, že ozdobou ťien je skrytý srdca človek v krotkosti a tichosti ducha, čo je drahocenné pred Bohom (1Pt 3:3-4). Hovori sa, že najlepšia obrana je útok. Koľki jednajú tak, že použijú ostrého jazyka ak sa im deje krivda. Náš Pán ukázal iný príklad: keď mu zlorečili, nezlorečil, keď trpel nehrozil, ale porúčal tomu, ktorý spravodlivo súdi. Keď my mlčíme, vtedy Boh hovorí za nás!

Zhovievavosť, znášanie jeden druhého

Človek je tvrdého srdca, keď ide o vyznanie: odpust mi! Tak sa uberali v nedeľu do zhromaždenia manželia, hoci boli pohnovaní. Tesne pred zhromaždením brat podal ruku manželke so slovami „odpust mi“, a ona – „odpúšťam“. Ako inak by mohli mať požehnanie z pamiatky smrti Pána Ježiša? Nemali to však urobiť doma?

Znášať jeden druhého môžeme len v duchovnej sile. Každý máme nejakú chybu, druhý to ešte lepšie na nás vidia ako my sami. Aj Pán Ježiš poznal nedostatky učeníkov a predsa ich znášal, až do konca ich miloval. Aj v tom Ho máme nasledovať, lebo ved' aj slabého brata či sestru Boh prijal a Jemu stojí alebo padá (R 14:3-4).

Láska

To je najkrajšou časťou obleku kresťana. Žiarí najpestrejšími farbami. Žiarí v podaní ruky, milosťou tváre, v modlitbách i službe Slovom, doma i v práci. Často dákujem za takýchto bratov a sestry, ktorí moje meno denne spominajú pred trónom milosti.

Milovaní, pozirime sa do nášho „šatníku“, či sa správne obliekame ako kresťania, ktorí sú milovaní Bohom.

-pu

Plavci se setníkem Juliem, jeho vojáky a väzni se vydali na svou osudovou pouť po mori. Slovo lidské mělo větší vliv na toto jejich rozhodnutí než Boží slovo. Všimněme si, jak rafinovaně doveďe Satan vytvořit příznivou situaci pro své záměry:

1. Znehodnotí bezpečné přístaviště „Pěkný břeh“ (Sk 27:8, 12) ve vědomí lidí tím, že ho ukáže „nehodným pro přezimování“ – apel na pohodl!

2. Ukáže vhodné vnadidlo v „příznivém Fenicenu“ na pobřeží Kréty (v. 12 – apel na žádostí!

3. Připraví „příznivý jižní vítr“ nejen do plachet bárky, ale „i do plachet lidských nadějí“ (v. 13) – apel na bezstarostnost!

4. Pohně nejen „zkušené odborníky“ k plavbě, ale ovlivní i celé „veřejné mínění posádky lodi“ – apel na kolektivismus!

5. ABY JE DOKONALE PODVEDL s „Euklydonem“ a všecky je zahubil i s jejich bárkou!

Nepřítel je stále týž jako na počátku a jeho svodný úspěch je vždy tehdy, podaří-li se mu zlehčit člověku Boží slovo. Na principu lidské pýchy, neposlušnosti a svévolu se mu pak již snadno podaří člověka oklamat a zahubit! Je opodstatnená domněnka, že Satanovi ani tak neslo o osádku alexandrinské bárky jako o Pavla samého!

Zatímczo má pomérne snadnou práci s přirozenou povahou nevěřících lidí, kteří se v dobách „Pěkných břehů“, „jižních větrků“ a „klidných hladin“ se svými „bárkami“ snadno obejdou bez Boží ra-

dy, pomocí i existence – a proto bývají zpravidla zcela neprípraveni na náhlé životní vichřice a bouře – predstavuje apoštola člověka, ktorý právě v dobách klidu a pohody nespí, ale je a zústáva pod vlivem Božího slova, jež v každej své životní situaci očekáva, jemuž věří, jehož je za všech okolností poslušen a jímž

slouží každému bez ohľedu na reakci – a tak Pavel

1. si váží „Pěkného břehu“ – toho, co jím Pán dal a má dôstiu na této jeho milosti,

2. on není věčně nespokojený a mrzutým nevděčníkem, ktorý ovládnutý svou „žádostí po Fenicenu“ pohrdá tím, co má,

3. on se nenechá nikterak myliti tím počátečním „příznivým větrem“, který dává zdánlivě za pravdu vře v člověka a jeho moc – a který tak očividně „ospravedlňuje“ jeho rozhodování a vlastní jednání,

4. on se nenechá ovlivnit žádným veřejným míněním na úkó Božího slova, byť bylo sebepřesvědčivější a sebevýhodnejší,

5. a proto je samým Bohem dokonale připraven na onen hrozný severní vichr „Euklydon“:

a) jsa cele odevzdán do Boží svrchované vůle,

b) snášeje tak odlišnou vůli těch, jimž jej Bůh poddal, a to v tichosti a pokroku ducha Kristova,

c) maje zárukou od Boha, že vítězně projde těmito nepříznivými okolnostmi nucené společné plavby,

d) maje zaslíbení od Boha, že právě takto poslouží jeho svrchované vůli k udělení Boží milosti těm, kdož neměli do té doby uši způsobilé k slyšení Božího slova,

e) dospívaje nakonec k plnému pochopení Božích svrchovaných záměrů v jeho postojích k těm, kdož se na něho a na jeho vůli neohlížejí!

Proto Pavel neexperimentuje, neriskuje, neukupuje se, ale také nic nezmešká a má vždy světlo na každý krok svého života a Boží zmocnění k službě v pravý čas!

Podivejme se nyní na dramatický sled událostí a jak se v nich chová nevěra! Vichr „Euklydon“ se náhle zmocňuje bárky – loď je jím unášena od spásného břehu, vlny ji hrozí rozdrtit a lidé v boji o životní existenci podnikají vše, co je v jejich silách a možnostech:

1. „Pustí loď po větru“ – a už se „v tom“ vezou (v. 15). Nyní jsou unášeni proti své vůli zcela jinam než chtěli! Výsledek pohrdnutí Božím slovem a jejich svévolu je – podmanění cizí mocí, již se nemohou vzepřít! V zájmu zachování své bárky se vydávají napospas onomu větru, doufajíce, že se jim přece jen naskytne později nějaká příležitosť jejich obratnou taktikou z Euklydonu vymaněvrotat. Ješ-

tě doufají ve svou plachtu, která opět „chytí nějaký příznivější vítr“.

Jak nezodpovědný je život těch, kdož ponechávají svůj život na pospas okolnostem a věří jen v nějakou svou šťastnou náhodu!

Bárka jejich života pluje za „severních vichrů“ BEZ KORMIDLA DO NEZNÁMA!

2. „Pomáhají si člunem“ – mají starost s velkými vlnami (v. 16, 17). Nebezpečí se stupňuje a bárka se stává příliš těžkou, aby mohla překonat vlnobití. Snaží se jí tedy nadlehčit pomocí záchranného člunu, který s nesmírnou obtíží spouštějí k boku a tam připevňují. Chtějí se udržet stůj co stůj nad vodou a zahránit vše, co ve své lodi mají. Jejich existence se zřejmě dosud více váže na zboží – majetek, než na ně samé. Vědě ovšem dobré, že právě tímto nákladem je nosnost lodi ohrožena, ale raději riscuje ztrátu záchranného člunu – poslední své lidské naděje – než by se vzdali svého zboží – majetku!

Jak pošetilý je život těch, kdož se pokouší stůj co stůj zachovat „své zboží“ a udržet za každou cenu „nad vodou“, kdož dávají přednost ceně materiálních hodnot před cenou vlastní duše!

Bárka jejich života je v životním vlnobití BEZ NOSNOSTI A POTÁPI SE!

3. „Spustí plachtu“ – vzdají se nako nec vlastní plavební strategie! Jsou totiž zcela v koncích se svým taktizováním a čekají snad ještě na nějaký ten záchrak. Vyhrou se tak sice nárazům větru, který hrozí lodě překotit, ale tím více se stávají hříčkou vln, které jimi nyní zmitají sem i tam. Kolik zoufalého úsilí a práce je tam, kde není „příznivý větr“ v lidském životě a jak nejjistě je postavení tam, kde není klidná hladina míru a pokoji! Kolik starostí, obav, bezradnosti a bezzádostnosti, jen aby si člověk zachoval svůj majetek a postavení – své vlastní časné pozemské poklady s jejich problematikou a proměnlivou hodnotou!

Jak nepochopitelný a rozpolcený je život těch, kdož raději „spustí plachtu“ všech svých mravních ideálů, ušlechtilých tužeb, přání, zásad a přesvědčení – a stanou se „životními realisty“, pěstujíce metodu „nadlehčování“ své pochybené „životní nosnosti“, než by skutečně odlehčili sami svému vlastnímu svědomí odhozením svých nákladů cestou víry!

Bárka jejich života je v mořských bouřích BEZ PLACHTY A BEZ VÝCHODISKA.

4. „Metají ven náklad“ – jsou nakonec donuceni vzdát se všeho svého majetku pro zachování holého života! (v. 18).

Jak strašně jimi vichr a bouře zmitá a přece ještě riskují pro záchrana nákladu až do „nazejtří“ (v. 18)! Teď však stojí tváří v tvář smrti – a duše je přece jen dražší než majetek, kterým si naložili bárku svého života! Dopsoud manévrovali plavci sami – nyní přicházejí v úvahu všichni – i vězňové (v. 19)! Mám za to, že k vyhazování toho nákladu ať už byl jakkoliv cenný, se Pavel docela rád a ohotně připojil. Konečně jde o skutečnou hodnotu – o život, o duši! Její cena je nad všecko zboží a náklad a teprve s jeho „hozením přes palubu“ náležitě vynikne! Nyní padají všecky dosavadní přehrady mezi lidmi – v bouři života a společného nebezpečí na jedné lodi se konečně mění vztahy mezi nimi a začínají se ukazovat pravé nosné hodnoty, pravé poklady – skutečné soudružství, bratrství, solidarita! Jak nezbytné jsou někdy bouře společného nebezpečí a utrpení pro získání pravého bohatství!

Jak s m u t n é to je, že k oném pravým hodnotám nelze člověka přivést jinou cestou – a že se mnozí i v tomto posledním aktu Boží milosti ještě proti Boží pravdě zatvrzují!

Bárka jejich života je BEZ NÁKLADU PRÁZDNÁ A SAMOÚCELNA.

5. „Vyhazují nezbytné lodní nářadí“ (pravděpodobně lana, vesla, háky apod.) v. 19. Jaký to posléze obraz bezradnosti a zoufalství! Jaký to zápas! Satanu se přece jedná o dokonalou záhubu pasažérů lodi – protože je podvedl a přepadl bouří – ne, aby jim posloužil k poznání a uchopení pravých hodnot a k jejich vnitřnímu duchovnímu osvobození v Bohu! Vidíme ony tři dny horečné Satanovy práce skrze vystupňování bouře, aby ubil v lidech všecky podmínky pro víru, lásku a naději a aby je uvrhly v zoufalství – v peklo beznaděje? Aby je skrze zimu, hlad a fyzickou výčerpanost zbabil jakéhokoliv zbytku lidství? (v. 30, 32!) Tak daleko – do té míry může jít satanská moc v životě člověka se zámerem jej naprostě zatvrdit proti Bohu, že nakonec označí samého Boha za viníka všeho toho zlého! To je satanský způsob, jak vyřadit člověka z možnosti přijmout Boží milost, která je právě Bohem člověku nabízena k věčné spásce a to ne tím, že by ji Bůh někomu odmítal, ale že ji člověk ve stavu zatvr-

zení svého srdce odmítá sám!

Jak tragické to je, když lidé nepoznávají Boha v dobách dobrých pro svou svévoli, ani v dobách zlých nepoznávají vlastního činitele veškerého utrpení – Satana a když ve svém zoufalství (na které nemají právo – neboť pokud člověk žije, je milost a tudiž i naděje a šance k novému životu) odmítají Toho, kdo je jim právě nyní v jejich utrpení nejbližší, aby zjevil pravé hodnoty svého KRÍZE a slavného ZMRTVÝCHVSTÁNÍ – Pána Ježíše Krista!

Bárka jejich života je BEZ NEZBYTNÉHO NÁRADÍ K DALŠÍ PLAVBĚ A TUDIŽ ODSOUZENÁ K ZTROSOKOTÁNÍ.

Všimněte si, že právě v tomto stádiu nevytupňovanější moci temnosti, kdy jsou lidé sraženi do naprosté bezmocnosti a tudíž „zcela hotovi“ se svými vlastními silami a rozumem, zasahuje Bůh ve své nezměrné milosti a to skrze svého služebníka všem vylíčeným bídám a útrapám vydaného, ještě „bezmocnějšího a ubožejšího než jsou sami“! Jaký to jedinečný pohled na neskonalý soucit a lásku Boží v ukřižovaném Kristu a jak v tomto světle je absurdní satanské převracení hodnot v nemoudrém a zatvrzélém srdci, které nezná nic jiného než hněv a nenávist, jímž vlastně zabíjí sebe sama!

Kdyby Pavel předem nepoznal Boha a jeho moc a moudrost v ukřižovaném a zmrtvýchvstalem Kristu – ono Slovo tělem učiněné, v těle zjevené a skutkem dokázání, kdyby nezařil ono „zjevení plnosti Boží tělesné“, nikdy by nic nevěděl, niciemu nerozuměl, nic nepochopil a nemohl by obstát ani na výsluní životního pochody ani v onech „Eurokydonech“ různých stupňů a odstínů! Nepoznal by ani Satana v jeho moci a působení a nezakoušel přitom jistotu Boží svrchovanosti, která má vždy své první a poslední slovo ve všem, u všech a se všemi! Neměl by ducha Pána Ježíše Krista a nemohl by být použitelný Bohem k jeho výsostné službě!

Pán však věděl, KOHO má na alexandrinskou bárku poslat, aby byl s to snášet trpělivě lidskou nevěru, svévoli, omyley a zneužívání moci, aby dovezl v oné hrozné bouři na té jedné společné lodi obstát jako docela jiný – BOŽÍ ČLOVĚK – a splnit svou svědeckou úlohu.

Může si Pán podobně upotřebit i tebe? Není mnohdy chování věřících lidí spíše podobné chováním plavců se setníkem

Juliem, houfem Augustovým a jejich ostatních vězňů než chování „Kristova vězne“ – Pavla?

Jaký vliv má na tebe a tvou službu do-

ba životní pohody? Jsi schopen posloužit ve své úloze svědku Páně, i když procházíš životními bouřemi, právě těm, kdož se v nich nacházejí?

Kk

výklad podobenstiev

K minulej úvahy o pojme „královstvo nebeské“ pripojujeme ešte niekoľko úryvkov z knihy br. Sauera: Triumf Ukrižovaného.

Pojem „nebeské královstvo“ sa vyskytuje len v Matúšovom evanjeliu a to 32-krát, pretože toto evanjelium bolo pôvodne určené Židom. Iné evanjelia používajú výraz „Božie královstvo“ kvôli správnemu porozumeniu čitateľov z „národov“ (pohanov). Miesta: Mt 13:31–32 a Lk 13:18–21; potom Mt 19:14 a Lk 18:16–17 sú zhodné. Keď porovnáme následujúce miesta zistíme, že v týchto prípadoch „královstvo nebeské“ a „královstvo Božie“ je totožné: Mt 4:17; 5:3; 11:11; 10:7; 13:11; 19:14; 19:23; Mk 1:15; Lk 6:20; 7:28; 10:9; 8:10; 18:16; 18:24.

Královstvo nebeské nie je iba „nebo“, ani „budúce královstvo Mesiáša“ (Jz 20:4), ani v prítomnom veku cirkev, ale jednoducho všeobecná Božia vláda, tak ako z neba prichádzala, uskutočňuje sa na zemi cestou spasenia a na Novej zemi bude večne trvať.

Podstata základného posolstva Pána Ježíša bolo evanjelium královstva. Toto evanjelium hovorí o prítomnom královstve, niekedy veľmi blízkom a v zápatí tiež o vzdialom. Je to však vždy to isté královstvo, ktoré pochádza z Nebies, z večnosti, trvá v prítomnom veku a vyúsťuje opäť do Božej večnosti. Chráňme sa preto stotožňovať pojmom „královstva“ s „tisícročným královstvom“.

To „jedno evanjelium“ (Ga 1:6–9) je však:

- evanjeliom Božím – lebo sám Boh je jeho pôvodcom (R 1:1, 15:16; 2K 11:7, 1Te 2:8–9);
- evanjeliom Kristovým – lebo Kristus je jeho prostredníkom (R 15:19, 1K 9:12, 2K 9:13, 10:14, Ga 1:7);
- evanjeliom milosti – lebo milosť v ňom prevláda (Sk 20:24);
- evanjeliom spasiteľným – lebo spasenie daruje (Ef 1:13);
- evanjeliom o královstve – lebo královstvo Božie je jeho konečným cieľom (1K 15:28, Mt 6:10);
- evanjeliom slávny – lebo pôsobí slávu (1Tm 1:10).

Posolstvo Pána Ježíša o nebeskom královstve bolo darom i prikázaním. Zdôraznil autoritu a poslušnosť. Toto královstvo vyžaduje od človeka, aby

– odrieadol sa všetkého (Lk 14:33),

– vzal svoj križ (Mt 16:24),

– viacej miloval Pána než to najmilšie na svete (Mt 10:37),

– mal v nenávisti svoje já (Lk 14:26),

– stratil svoj život pre Pána, aby ho naveky získal (J 12:25).

To všetko však musí byť vrodené zhora, musí to pochádzať z Božieho semena. Preto: „Buďte dokonali, ako váš Otec nebeský je dokonali“ (Mt 5:48). Lebo „ak nebude vaša spravodlivosť hojnějšia ako spravodlivosť farizejov a zákoníkov, nikdy nevýjdete do nebeského královstva“ (Mt 5:20). Vzor tomu však, „keď učiníte všetko, čo vám bolo nariadené, hovorte: Neužitoční služovia sme, učinili sme, čo sme boli povinní učinit“ (Lk 17:10). -jos

Kresťanská víra není jakási věřivost, šíditko, droga či jakýkoliv náladový prepráv, nýbrž realita. Naše víra je vztahem k nejskutečnejší skutečnosti. Bezpečně nás spojuje s Božími realitami. I když lidé byli jen stíny, Bůh je živý a mocný. A s tímto Bohem živých a ne mrtvých nás spojuje víra.

A. H.

DIALOG S HINDUISMEM

„Indie — země extrémů a protikladů, země nespočetných tváří, lákající od nepaměti svým tajemstvím a exotickým půvabem.“ Tak zní reklamní nabídka cestovních kanceláří na celém světě.

A tak vás, milí čtenáři, zvu k návštěvě indického státu Radžasta — „Země královských synů“. Odvraťme na chvíli zrak od šokujících zážitků a bezvýhodné býdy v Bombaji popsané v minulém vyprávění a vstupme do středověkého města Udaipuru. Městu věvodí palác vybudovaný mahárádžou Udai Singhem stojící na břehu jezera Pichola. Nádherné přepychové tzv. zimní královské sídlo je jako vystřízené z Pohádek tisice a jedné noci. Z nádvoří ohlížíme průčeli bělostné pětiposchoďové budovy. Kam oko dohlédne, strmí nad námi členité kamenné balkóny a lehké altánky. Uvnitř je množství honosných místností zdobených mozaikou. Jejich okna jsou vytvořena krajkovými tvary mramorových mříží. Procházíme se zatajeným dechem audiencií síní a uvolňujeme představy časům, kdy tyto prostory žil svou slávou. Mijíme bazény, zahrady, šumící vodotrysky. Z balkónů a teras se otvírá úchvatný pohled na jezero, uprostřed něhož jsou dva ostrovy. Na jednom z nich je překrásný bílý Lake palác, letní sídlo mahárádžova, dnes luxusní hotel pro cizince. Druhý ostrovní palác je uprostřed zahrady a jeho zvláštností je, že se zde každý večer slétávají tisíce zelených papouš-

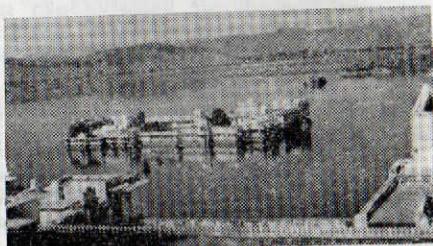
ků, aby na vysokých stromech strávili noc v klidu a bezpečí.

Odjíždíme k prohlídce starého města, které je plné bizarních uliček, bazarů, a krámků. Před autobusem, doslova protahujícím se úzkými uličkami, se všude motají krávy, prodavači s vozíky a místní taxi - rikše. Po krátké prohlídce paměti hodnotí a chrámu Jagdish přijíždíme do blízké vesnice. Setkáváme se se starobylým výjevem života při studních. Mladé dívky váží vodu a náleваř ji do baňatých mosazných nádob. Odcházejí důstojně, vzpřímené s nádobami na hlavě, jako v dobách starozákonních patriarchů. Jako by se život zde zastavil před tisíci lety.

Tyto kontrasty bohatství a chudoby nás vedou k zamýšlení nad mahárádži, knížaty a nizány, kteří měli neomezenou moc a fantastické bohatství. Ziskali je na úkor lidu, který nejednou umíral hladem a epidemiemi. Mnozí z nich byli vyhlašenými marnotratníky a rozmařilými rozhasováči. Obklaplí se nesmyslným přepychem, jako např. auty Rolls Royce se zlatou karoserií, speciálními vozdíly s harmoniem a koupací vanou apod.

Kníže z Haidarabádu, nejbohatší muž světa své doby, neměl ani tušení, jak obrovské jméno vlastní.

Přes tyto kříklavé sociální rozdíly byli a jsou knížata lidem velmi ctěni, jak o tom svědčí případ mahárádži z Bastaru. Tento mladý panovník se domáhal zvýšení vládní podpory s takovým zápallem, že byl pro veřejné povídání zatčen. Lid se demonstrativně dožadoval jeho propuštění a vyhovění jeho žádosti s tím, že „kdo se narodil chudý, musí zůstat chudý, a mahárádža už se narodil bohatý, a proto nemůže být chudý“. (Tutéž zásadu hlasal i M. Gándhí.)

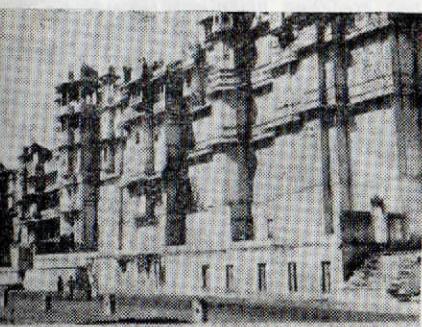
Ještě dnes má Indie 562 mahárádžů, kteří však byli dne 1. 1. 1972 zbaveni svých privilegií i vyplácení knížecích apanáží. Mnohá jejich sídla již přešla do rukou státu.

Vracíme se do našeho domova, kde nás čeká setkání s ředitelom hotelu Rajastan, který nám poskytne interview. Luxusní hotelová hala naplněna vůní růží, plná exotických květů a rostlin a mezi stoly procházejících se pávů, tvoří příjemně prostředí pro toto setkání. Almužnou si denně zajišťují své životní mamin...“ Tolik odpověď ředitel.

V této článkách nelze rozvíjet vše, co bylo řečeno o davných i nedávných dějinách Indie, o osvobozenec boji vedeném M. Gándhim, o hospodářských a průmyslových problémech. Naše čtenáře snad bude zajímat, že Indie má 550 mil. obyvatel (1970 — pro srovnání: zatímco každý sedmý člověk na světě je Ind, je teprve každý 260. člověk Čechoslovák). Mluví se 845 jazyky a státním jazykem je hindština a angličtina. Hinduismus vyznává 84 percent obyvatel, 11 percent je muslimů (mohamedánů), 2,4 proc. jsou křesťané, což představuje asi 14 mil. obyvatel. Zbytek připadá na sikhy, buddhisty, jainisty, parsy atd.

Jedna z otázek zněla: „Přijíždime ze země, která se vypořádala se sociální bídou a nezaměstnaností. Mohl byste nám vysvětlit, proč jsou např. v Bombaji statisíce žebráků?“

Tázaný odpověděl: „Počopení starých i novodobých indických problémů není snadné. Vyrůstají z velkého přerušku obyvatelstva (až 13 mil. ročně), z nezaměstnanosti a negramotnosti.

Vláda uskutečňuje přestavbu země, buduje průmysl i zemědělství a podniká rázné kroky na úseku populace. Probělém žebráků není však jen problémem zaměstnanosti, ale problémem hinduistické ideologie. Žebráci jsou lidé naření v určitém společenském postavení, kastě. Nebováří se, ale trpělivě snášejí svůj úděl v naději, že v příštím životě se narodí ve vyšší kastě. Je to důsledek tzv. „Karmánového zákona“. Almužnou si denně zajišťují své životní mamin...“ Tolik odpověď ředitel.

V této souvislosti musíme uzpomenout jednoho z členů naší výpravy, který při pohledu na bídou bombayských chudáků řekl: „Kdybych se přes noc stal jedním z nich, kteří žijí jen tak na dlažbě bez vyhlídky, co budou zítra jist, kde pracovat a bydlet — vrazil bych si život.“

I když je tento výrok jakkoli nevhodný, obsahuje základní pravdu: lidský život potřebuje jistotu.

Jelikož se nám objevil nový pojem — kasta — pokusíme se je objasnit.

Kastovní systém. Kasta je právý „shlury“ dané, tudíž nábožensky posvěcené rozdělení lidí. V současné době přesahuje počet kast tři tisíce. Indická společnost má tedy v kastovním systému svůj řád. Každý jedinec a rodina má podle svého povolání své místo. Rodiny se pak vždy opět na rodinu, drží spolu a za cizince pokládají každého, kdo nevyrostl v jejich společenství. Prý to nevede k nepřátelství, ale tak jako dva roje včel, tak i příslušníci odlišných kast mohou žít vedle sebe v míru, avšak žádná včela se nesmí přiblížit příliš ke druhé a nesmí do cizího úlu.

Kastovní předpisy přísně vymezují vzájemné vztahy i celý život hinduisty. Postihují život od narození až po smrt. Nařizují jak sít, pit, jíst, jak se mytí, oblékat, mluvit, čist, zpívat, pracovat, s kým se stýkají atd. Rozhodují o otázkách smrti, pohřbu, ženhu, prostě o všem, co životu předchází a po něm následuje. Nedovolují uzavřít sňatek s členem jiné kasty, konat zámořské cesty (M. Gándhí byl pro tento přestupek vyloučen z kasty). Plnění všech předpisů se kontroluje a přestoupení se trestá. Přiblížme si poměry příběhem, který popsal současný bengálský spisovatel Šarátčandra Čattopádžají v románu „Sríkánta“.

Jednoho odpoledne jsme se doslechli, že ráno zemřela nějaká bráhmanská stařenka a že nemá nikoho, kdo by ji pochřibl. To proto, že onemocněla na zpáteční cestě z Banárasu, vystoupila v našem městě z vlaku a uchýlila se do domu vzdáleného příbuzného, kde za dva dny zemřela. Tento její příbuzný se však nedávno vrátil z Anglie, a byl proto vyloučen z kasty. Stařenka tedy těžce zhřešila, když zemřela v domě vyvraždě.

Několik nás mladých ji příštího jutra pochovalo. Když jsme se vrátili, zavřely se před námi dvěře všech domů. Doslechli jsme se, že minulé noci obcházeli představení naší kasty dům od domu a všude oznamovali, že nezabohové, kteří se tak hrozně prohřeši, že pohřbi stařenu, budou muset těžce pykat. Budou si prý muset oholit hlavy, veřejně vyznat svoji vinu a přede všechny pojistí něco, co je sice velmi čisté, ale rozhodně není k jidlu – kravský trus. — Nevěděli jsme si rady, a tak jsme se obrátili o pomoc k našemu doktorovi. Byl to tehdy nejlepší lékař ve městě a v bengálských rodinách léčil zadarmo. Když doktor vyslechl naši historku, rozhněval se a prohlásil, že i kdyby v domech našich pronásledovatelů někdo umíral, nepůjde se na něho ani podívat."

Příběh končí tak, že autorita lékaře přiměla k ústupu autoritu kasty, došlo ke smíru a vzájemnému odpuštění. Takovýto závěr je v mnoha případech ještě dnes zcela výjimečný. Nedodržení uložené očisty se trestá vyloučením z kasty a to znamená v mnoha případech, že provinilec je odsouzen k smrti. Všichni jej opustí, nikdo nepřijme jeho dceru či syna do rodiny, nikdo mu neposkytne žádnou pomoc při jakékoli práci atd. Kdo se pokusi mu pomoci, stihne jej týž osud.

Jak je zřejmo, počet kast i v nové době dále roste (kasta šoférů, prodačů vepřového, skopového atd.). Zatímco nejvýše stojí kasta brahmanů, kteří zaujmají významná místa ve společnosti, docela nejniže jsou „nedotknutelní“ - pariové. Jejich společenské postavení je zoufale. Jsou dědičně od souzení konat nejhorší práce jako koželuhotví, pradláci, metaři a odklízeči mrtvol. Jsou nečistí, a proto musí bydlet zvláště, nesmí pit stejnou vodu a

dotýkat se jiných lidí. Mají odlišné oděvy, účesy i rodová jména. Není jich málo, asi 55 miliónů! I když zákony Indické republiky zrušily instituci nedotknutelných a zakázaly jejich diskriminaci, tato smutná společenská výstřednost přežívá. Je zajímavé, že přísně vzato – mezi nedotknutelné patří také vyznavači islámu a křesťané. Je pochopitelné, že mnohé vlivem moderní doby, zejména ve velkoměstech, uslupuje.

A tak končí popis jedné z temných věcí Indie, kterou je kastovnictví – plod hinduismu. Hinduismus je špatným a neúčinným lékem na nemoc a potřebu lidské duše i celé společnosti. Je mu cizí spravedlivé, beztrádní rozdělení hmotných statků i sociálních jistot, civilizační a kulturní vymoženosti pro všechny.

Jelikož hlavním zájmem v těchto článcích je dialog křesťanů s hinduismem, připomeňme si ve smyslu Písem dílo Ježíše Krista, který nepřinesl lidem náboženství, ale nový život!

Pán Ježíš, Boží Syn, skrze něhož jsou stvořeny všecky věci a který jako pravé světlo osvěcoval každého člověka přicházejícího na svět, neznal hranice mezi lidmi. Nerozděloval je podle hodnosti či vnitřního zbožnosti. Začal působit a učit od „domu izraelského“, ale brzy rozšířuje a objímá svou láskou celý svět. Přikazuje: „Jdouce, učte všecky národy!“ „Pojďte ke mě všechni, k až dý, c e l ý s v ě t.“ Nikdo není vyloučen z účasti na spasení a obecenství s Bohem. Kolik účastné a nezískané lásky vyzařují příběhy o milosrdném Samaritánu, ztraceném synu, ovcí, gřosi. Kolik je všude optimismu a naděje pro ztracené hříšníky! Do úst marno-

tratného syna, člověka společnosti zavřeného, sebou zklašmaného a pokání činiciho, vkládá Pán Ježíš slova: „Vstan, půjdou k Otcu svému“. V těchto slovech je jistota – mám domov, vrátím se. Mnozí lidé žijí kolem nás, aniž by měli jakékoli poznání hinduismu, uplatňují jeho filosofii pasivity. Neteční k životu, zklašmaní, bez výry v lepší zítřek a poznání hlubokého smyslu a určení života. Pamatuj, nikdy není pozdě, vstaň a jdi k svému milujícímu Otci. Otevrou se ti nečekané obzory.

Nedejme se mylit nepravým křesťanským společenstvím, které brzy, již v prvních staletích, sešlo z cesty Kristovy. Právem mohou mnozí namítat, že i v křesťanství se objevily kasty, hierarchie a řády. Tyto stavby nejsou podloženy Písmem. Ježíš změnil ustálené obyčeje a tyto pravá církve respektuje. On praví: „Velci provádí moc na zemi, ale ne tak bude mezi vás, ale kdo by chtěl být mezi vás velikým, buď služebníkem všech! Tak i Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, nýbrž, aby sloužil a svůj život

dal jako výkupné za mnohé“ (Mt 20:25-28). To je revoluce mezilidských vztažů, revoluce lásky. Timto je založena dynastie nevládnoucí, ale sloužící. Pravá velikost života je ve službě, oběti, lásku. Jak vzněšená pravda a jak obtížná je její realizace! Již provokřestanským sborům v čele s apoštoly to činilo potíže. Necháli se dělit s pochony o dar Boží milosti, ale sám apoštol Petr nakonec poznává na základě působení Ducha sv., že: „Bůh nikomu nestrani, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a koná, co je správné“ (Sk 10:34-35).

A tak jako výtězný hymnus znějící nad rozděleným světem zni slova o církvi Kristově, kde: „již více není ani Žid ani Řek, ani otrok, ani svobodný, ani žena, ani muž, ale všecko a ve všem Kristus“ (Ga 3:28).

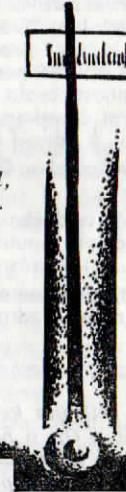
Díky Bohu za univerzálnost Jeho lásky, klerik září z Golgoty v díle Ježíše Krista k záchráně a sjednocení všech, kteří v Něho věří.

-šek-

STRATA A

Keby aj svet človek získal,
čože by len z toho mal,
dušu keby svoju stratil.
Nemôže byť väčší žiaľ.
Pre Krista kto všetko stratil,
stokrát viac získal v Nom.

-jk

ZISK

Na zemi už pokoj, štastie,
večný život, v nebi dom.
Neotáľaj, priateľ milý,
sveta sa vzdáť návraty.
Pán Ježíš ti malú stratu
veľkým ziskom nahradí.

Borský Jur je dedinka nedaleko Bratislav. V malom domčeku, kde si čierny kocúrik Murko sám kľučkou otvorí dvere, žije vzácný brat v Kristu – Jozef Holenka.

Milý brat, sme rádi, že sme Ťa mohli návštiviť a položiť Ti niekoľko otázok. Ako sa máš?

Som inak zdravý, až na ľavú ruku, v ktorej som mal otravu krví. Čoč počas pivej svetovej vojny som bol na ňu poranený. Ale Pán ma doposiaľ zachoval od smrti.

Mohol by si nám prezradieť, koľko máš rokov?

19. januára tohto roku mi minulo 80 rokov, z toho viacej ako polovinu slúžim Pánovi (48 rokov). V Biblia je napísané, že dni človeka je 70 rokov a keď je niekoľko silejšieho prirodzenia, 80 rokov (Ž 90:10). Mne už Pán pridáva viacej, ako sa to v Jeho slove hovorí.

Iste si pamätás na svoje obrátenie. Ako sa to stalo?

Písal sa rok 1927, keď našu obec navštívil neznámy človek menom Murány. Chodil od domu k domu, predával Biblie, vrazil sväte Písmo. Pritom svedčil o Pánu Ježišovi. Nie v každom dome bol prijatý. Prišiel aj k nám. Moja žena si zo zavedostí kúpila Bibliu, ale ja som sa od tej veci dištancoval. Keď odchádzal z dediny, mladšia generácia ho vyprevádzala až na okraj obce hádzajúc po ňom kamene. Kričali: „Nechceme vašu novú vieru!“ O krátky čas prišiel znova. Pri tejto jeho druhej návštave sa moja žena obrátila k Pánu Ježišovi. Veľmi som sa na to hneval. Potom prichádzali ďalší bratia a zvestovali evanjelium. Boli to bratia Butcher, Pavlovič, Vrták, Vybiráč a iní.

Moja nespokojnosť sa stupňovala, až som raz mojej žene povedal, že sa musíme rozistiť. Ale to som nemysiel väčne, len tak na skúšku. Ona mi na to odpovedala, že si to nepraje, ale ak na tom budem trvať, je pre Pána ochotná všetko pretrpieť. To ma prinutilo väčne o veci premyšľať. Niečo na tom predsa musí byť pravdy, keď aj mňa je ochotná opustiť pre tú vec. Duch Boží začal pôsobiť na moje srdce a v roku 1928 za prítomnosti brata Murányho som sa obrátil k Pánu Ježišovi. Od tej chvíle som najšťastnejším človekom pod slnkom. V mojom dome odvtedy býva zhromaždenie, kde sa obrátili k Pánovi už mnohí ľudia.

Na záver ešte jedna otázka. Odoberáš časopis Živá slova? Aká je tvoja mienka o ňom?

Časopis odoberám a nedochávame sa teším na každé ďalšie číslo. Mám ho veľmi rád, lebo nás spája s celou republikou. Pravidelne ho čítam a bratom, ktorí sa podieľajú na jeho tvorbe, za ich krásnu prácu srdečne ďakujem.

Milý brat Holenka, ďakujeme Ti za tento rozhovor a prajeme Ti ešte ďalší požehnaný život medzi nami, v zdraví, radosti a vernom nasledovaní svojho Spasiteľa.

Zhováral sa -tv

Naše minulosť je pôtkryta krví Pána Ježiše Krista a budoucnosť je pod Jeho určením. Jsme v Ježiši a On v nás. Jakmile se naše chodenie zachmuří hřichem, ktorý pronikol do našeho nitra, Bůh nám říká: „Ztiš se a přines svůj hřich hned pod očistující krev Pána Ježiše; pak přijď a choď opět se mnou!“ Je to tak jednoduché. Chodit s Ním znamená být osvobozen od ochromujícího rozpomínání se na minulosť i od strachu z budoucnosti.

-P.

Všetci hľadajú svoje, a nie Krista Ježišovo. Ale Timoteus slúžil so mnou (nie mné) vo veci evanjelia. Jeho pomoc si aj Pavol vásil. Nie každý mladý kresťan pracuje, nie každý je Timoteus; mälo je Timoteov. Nie každý je Epafroditus; mälo je Epafroditov. Pretože ich je mälo, preto si ich vážime. Timoteus s Pavlom strádal, Pavol nemal druhého tak rovnoramenného.

Pavol sa dostal najhlbšie do toho, ako treba pre Krista trpieť. Timoteus to nemal ľahšie. Pavol raz písal Timoteovi, aby užíval po troche vína pre jeho žalúdočnú chorobu. Tu, keď ho posielala do Filíp, vie, že pôjde i za cenu svojho zdravia. Pavol vydáva o ňom veľmi krásne svedectvo v 1K 4:17: „Preto som vám poslal Timotea, ktorý je mojm milovaným dieťaťom a verným v Pánovi, ktorý vás upomnenie na moje cesty v Kristu Ježišovi, ako učím vásade v každom zbere.“ Timoteus sa vždy dokázal. On je ten, ktorý všetko tak povie, ako ja učím a ako pracujem. Ist za Pánom a pracovať pre Pána nie je ľahkou vecou. To sa dobre povie: „Boli tam a tam,“ – „priniesli pozdrav,“ – ale čo sa za tým skrýva? Pavol Timotea po každej stránke klasifikuje veľmi kladne. To je duchovný kádrový posudok. K tomu nás môže vycvičiť len sám Pán, to nám nedá teológiu. To závisí od našej ochoty, lásky, viery. Pán za službu vráti mnohonasobne radosť, pokoj a podobne.

Timoteus dostal základy výchovy u svojej matky Euni a babičky Loidy. Tam bol základ. Matky a sestry, ktoré máte na starosti deti, je to nádejné práca – vkladať Slovo Božie do našich detí. Je to práca pre budúlosť, práca nádeje. Úspech sa hned nevidí, no Timoteus je toho dokazom. On šiel tam, kam by mälokto išiel. On sa nehanbil.

Keď bol Pán zajatý, išli za Ním niektorí z učeníkov iba zaďalek. Peter v skúške neobstál. I my sme v malej miere prežívali niečo podobného.

Verš 24. „Ale dúfam v Pána, že aj sám skoro prídem.“

Zdá sa, že Pavol už viac medzi nich neprišiel. Prečo sa nesplnilo veľkým Božím mužom mnohokrát ich dúfanie? To my nevieme. Ján Krstiteľ v žalári tiež dúfal vo vyslobodenie, no potom zapochyboval. Dal sa pýtať Pána Ježiša, či je On ten skutočný Kristus. Na slobodu sa viac nedostal. Prečo? Nedostal sa ani Pavol a mnohí. Tí neboli menejencími, ktorí sú ich túžba a nádej nesplnila. Prečo, to zostane pre nás tajomstvom. Spokojíme sa s tým, ako to je.

Epafroditus (4:18) tam prišiel a ľažko ochorel. Prečo ho Pavol neuzdravil? Vedť to on mnohokrát urobil. Keď sa to stane i nám, nežalujme sa, to sa stáva a všetko je v rukách Božích. Príkladov je dosť, napr. Jakob bol sťatý, a Peter vyslobodený.

Verš 25. „Ale som uznal za potrebné poslať k vám brata Epafroditu, svojho spolupracovníka a spolubojovníka a vášho posla a svätoslužobníka čo do mojej potreby.“

Všimnime si, ako tu Pavol Epafroditu menuje. Menuje ho: brat, spolupracovník, spolubojovník, posol, svätoslužobník. Krásne pomenovania. Kiež by platili i o nás!

Verš 29. „Prijmíte ho tedy v Pánovi s celou radosťou a majte takých v úcte.“

Pavol prikazuje prijať ho s radosťou a takých, ako je on, čli. My mnohokrát takých ohovoríme, ofrileme, ideme sa s nimi hádať. Ti, ktorí nesú zodpovednosť, ktorí slúžia, nič za to nežiadajú. Majte takých v úcte.

V tomto odseku sme sa stretli s trojuholníkom Pavol – Timoteus – Epafroditus. Pavol vo väzení, oni na slobode. Služba, ktorú Pavol od nich žiadal, bola veľmi ľažká. Z tohto jednoduchého praktického spomínania je ukážka, čo dokážu tí, ktorí sú odhadnutí pre Pána strádat. A nielen veľki, ako Pavol, ale i menší, ako Timoteus a ešte menší, ako Epafroditus. Tí všetci vykonali veľké veci na slávu Božiu. Aj my tak robme!

3. KAPITOLA

10. hodina – 3:1–6

V tejto cirkvi vo Filipách neboli nejaké veľké výkyvy v ich normálnom duchovnom živote a spolužívaní, ale i filipánski boli v nebezpečenstve, lebo boli činní zo Židov, na ktorých Pavol od začiatku listu naráža a ktorí mali ideu, že sa pohania nemôžu stať kresťanmi, kym sa prv nestanú Židmi. Takito ich znepokojovali. Pavol sa o tom dozvedel. Neboli tam úchytky ako v Korinte a najmä v Galácii, ale bludní boli činní, a preto ich Pavol vystríha a varuje, aby nebola skalená ich radosť. Pavol apoštol vedel použiť veľmi strohé výrazy na pomenovanie nepriateľov čistého evanjelia. Tu ich nazýva psami. K tomu sa vrátme.

Verš 1. „Ostatne, moji bratia, radujte sa v Pánovi. Písal vám to isté mne sa nelení, a vám je to na bezpeč.“

Pavol z Ríma sa i chcel dostať do Filíp, no napriek tomu, že sa tam nedostal, spomína RADOST. Vo 2:17 píše: „Ak aj budem vyliať ako liata obet... radujem sa.“ Radoval sa i napriek vidinu odsúdenia. Kto z nás by sa radoval, keby vedel: Ja už asi skoro budem obetovaný ako vyliaťa obet? No Pavol hovorí: „Radujem sa.“ Nad takou perspektívou sa radoval? „Spolu sa radujem so všetkými vami a tak isto sa aj vy raduje so mnou.“ Nad tým sa radujem, že som mohol a ešte môžem byť služobníkom Kristovým. Vo verši 1:29: „Lebo vám je z milosti dané za Krista, nie len aby ste v neho verili, ale aj aby ste za neho trpeli,“ to on písal z vlastnej skúsenosti. To on nehovorí, ako často my, naučené citáty, ale ako skúsenosť, ako niečo, čo si váži. Vám je z milosti dané spasenie, večný život, no i toto. My neveľmi stojíme o takúto milosť. V dejinách to vyzeralo s veriacimi všelijako. Nie vždy rovnako trpeli kresťania, no trpeli vždy.

V Žd 13:12–13 čítame: „Preto i Ježiš, aby svojou vlastnou krvou posvätil ľud, trpel vonku za bránon. Vyjdime tedy za ním von za tábor, nesúc jeho poharenie.“ Pán je vonku za stánmi. On nie je v kultúre, ani v politike. On je vonku aj teraz, tedy vyjdime k Nemu von. V národe izraelskom dal Boh postaviť svätostánok, ktorý bol umiestnený vonku za táborm. Kto chcel ísť k Bohu, musel ísť von a kto išiel von z tábora, ten na seba upozornil, každý si ho hned všimol. Tak i dnes Pán je vonku. Kto sa približuje von k Pánovi, ten na seba upozorní.

Vám je to z milosti dané. To – mať obecenstvo s Ním a tak aj pre Noho trpieť. Ja sa radujem z utrpenia – radujte sa i vy. To sa len kresťan môže radovať z takýchto vecí i vtedy, keď sa telesný človek neraduje.

Podľa verša 2:17 nechce sa radovať len on sám, ale chce, aby sa aj oni radovali s ním z toho, že on je v Pánu. My obyčajne radi zdierame radosť s druhými. Máme príkaz radovať sa s radujúcimi a plakať s pláčúcimi (R 12:15). Tá prvá polovica je nám sympatická. Spolu sa radovať, veď príčin je dosť. Ak to, že Pavol sa mal stat mučeníkom, bola príčina k radosći, tým viac iné veci.

Podľa veršov 28 a 29 sa máme radovať, keď k nám príde host slúžiaci Pánovi. Máme s radostou prijať prichádzajúceho v mene Pánovom.

Verš 3:1 vyzerá tak, akoby Pavol tu chcel končiť svoj list. Prečo potom píše ešte ďalej? Existuje výklad, že počas písania tohto listu dostał správu o nebezpečí vo Filipách.

Spominali sme, že apoštol Pavol sa radoval v súžení. Tu im píše: „Radujte sa v Pánovi! Nielen aby ste Mu slúžili – bez nadšenia, no radujte sa v Pánovi. Radujte sa v tej službe, ktorú pre Noho vykonávate. Radujte sa aj v tom súžení, ktoré pre Noho zakúšate. Radujte sa, že Ho môžete mať, máte v Nom Spasiteľa, dokonávateľa viery.“

Aby sme sa mohli s Pánom radovať, musíme byť s Pánom v harmonii, v súlade; a tu treba poslušnosť. Tak i dieťa v rodine, ak neposlúchne, neprestane byť dieťatom, no nastáva disharmónia.

Radovať sa v Pánovi je povinosa prednosť veriacich ľudí. To má byť ich životom, ich živlom. My sa nevieme radovať. Snáď podľa seba súdím teba – no naškrobených tvári je dosť. Snáď si takí kresťania myslia, že smutnými tvárami oslávia Boha. To všakdy sa poniektoľko bičovali, trýznili a im podobní boli aj ti z obriezky, no my slúžime nie telom, ale Duchom Božím.

Písal to isté viackrát, to je ľažké a nie priam príjemné. I Filipánia si mohli myslieť: „Už sme to x-krát počuli, máme to už v maličku.“ No Pavol predsa hovorí: Mne nie je to ľažké, mne sa to nelení. Vám je to potrebné a na úžitok, pre vašu bezpečnosť, pre vaš vzrast.

Verš 2. „Vidzte psov, vidzte zlých robotníkov, vidzte obriezku.“

Psi – túlavé, neukázené, polodivoké zvieratá. Židia obyčajte pohanov menovali psami. Psom sa pohŕdalo. Peter (2Pt 2:22) uvádzá psov na výstrahu, pretože je to zvieratá nečisté a zvykne sa prejeť. A Pavol tu vystríha: „Vidzte ľudí, ktorí k vám prichádzajú a majú tieľa vlastnosti. To nie sú ľudia ustálení, disciplinovaní, sporici. Dávajte si na nich pozor!“ V Zj 22:15 je napísané, že taki (psi) nebudú v novom Jeruzaleme (tu nie sú myšlené zvieratá).

Vidzete zlých robotníkov – to znamená na tomto mieste: vidzete robotníkov zla. Nie že by robili zle – dobrú vec, ale robia zlo. Poznáte takých ľudí? Nie že by nedôsledne a zle robili dobrú vec, ale dôsledne robia zlú vec. Síria zlo, hukajú jedného proti druhému a tretieho proti prvému. Zlý robotník môže konať i dobrú vec; toto ale sú ľstiví robotníci.

„Usiluj sa, aby si seba predstavil dokázaného Bohu, robotníka, ktorému sa netreba hanbiť, ktorý krojí slovo pravdy, ako sa patrí“ (2Tm 2:15). Akými robotníkmi súmy? Sme robotníci dobra a vycvičení, zapracovaní v dobre? Aby tom tak bolo!

A vidzete obriezku. Tí z obriezky vlastne už robili niečo počasového, neaktuálneho. To ako by vám niekto prinášal bankovky, ktoré stratili platnosť a už sú vyradené z obchu. Tito z obriezky hľásali: Nemôžete byť kresťanmi, kym sa prv nestanete Židmi, nepríjmiete obriezku a zákon. Toto niektorých spomedzi veriacich znepokojovalo a mohlo privádzať do neistoty, mohlo ich to okradnúť o radosť a pokoj.

Verš 3. „Leho my sme obriezkou, ktorí Duchom Božím slúžime Bohu a chválime sa v Kristu Ježišovi a nedúfame v tele.“

Pavol preto vysvetľuje, čo je novou obriezkou. Stará obriezka bola podľa tela, bolo to poznávanie na tele vykonané človekom. Obrezaný Žid dúfal v tele a podľa tela. Pavol tu ale vysvetľuje: Obriezkou súmy, označením sú Duchom Božím (R 8:12–16, 9 a iné), slúžime Bohu, chválime sa v Kristu Ježišovi a nedúfame v tele, ako tí, ktorí sú obrezaní podľa tela. To znamená, že pravou obriezkou sú veriaci, a to nie obriezkou podľa tela, ale obriezkou podľa Ducha Božieho.

Verše 4–6. „... hoci by som ja mohol dúfať i v tele. Ak si niekto iný myslí, že môže dúfať v tele, ja viac: obrezaný ôsmeho dňa, z rodu Izraelovo, z pokolenia Benjamínovo, Hebrej z Hebrejov, podľa zákona farizeus, podľa horlivosti prenasledovateľ cirkvi, podľa spravodlivosti, spravodlivosti v zákone, som bol bezúhonny.“

Tu sa Pavol bráni oproti tým, ktorí si myslia a tvrdili, že to všetko učenie o nepotrebnosti obriezky a zákona pošlo z jeho výmyslu a že sa tým Pavol chce vyhnúť plneniu zákona. Vtedy žili ľudia, ktorí sympatizovali s náboženstvom Židov, no muži, ktorí by sa chceli stať Židmi podľa náboženstva, mnohí sa zdráhalo prijať obriezku ani nie tak pre bolest tela, ale najmä pre to, že bol vtedy rozšírený kult tela a obriezka sa považovala za zohavenie tela. Pavol týmito slovami dokazuje, že on by nemohol mať žiadny záujem z osobnej stránky na učení evanjelia, v ktorom sa tvrdí, že zákon Mojžisov je už vyplňený a dokonale naplnený a že obriezka je nepotrebná. Veď on bol podľa spravodlivosti v zákone bezúhonný, celý zákon plnil, a to až do svojej smrti. Tým padajú námetky nepriateľov evanjelia, že by Pavol kázal niečo, čo by bolo z neho, ale sa tým potvrdzuje skutočnosť, že pôvodcom evanjelia je sám Pán a ono bolo Pavloví zjavenie.

Kto by bol mohol tak dúfať v tele, ako ten bezúhonný Pavol, bezúhonný Žid? Bol obrezaný. Bol Hebrej z Hebrejov, to znamená, že on nepristúpil na židovské náboženstvo z pohanov, ako to niekoľko málo mužov urobilo. Mal teda plné právo dúfať v tele, prihliadnuc i na jeho horlivosť za zákon Mojžisov. Až k tomuto sa on dopracoval podľa tela. No, to bola naozaj práca, námaha, zásluhy, dopracoval sa k tomu. A teraz majú mať tí pohania účasť na Mesiášovi len tak, zadarmo? Len tak ľahko, len skrež vieri?

11. hodina – 3:7–12

V posledných veršoch Pavol vypočítával, čím by sa mohol chváliť, v čo dúfať. To pre tých, ktorí znepokojovali veriacich, že sa musia stať prv Židmi. Zakladali si na zákone. Pavol ukazuje, že on má skutočne akési hodnoty podľa zákona, že má čosi „cenné“, k čomu sa dopracoval. Dokazoval to ako pravý Izraelita (v. 5,6). To mu bolo ziskom, to mal, oprávnenie sa tým mohol chváliť. On neboli demoralizovaný, žil podľa zákona, a to si mohol počítať za zisk. No hovorí:

Verš 7. „Ale to, čo mi bolo ziskom, položil som pre Krista za stratu.“

Iní boli oveľa menej podľa tela a zákona, ale i tak si to povážovali za veľké hodnoty. A on mohol tým viac. Prenasledoval Cirkev, mal to za plnenie vôle Božej. No na damašskej ceste sa mu zjavil Pán Ježiš a odvtedy všetko, všetok ten zisk, položil za stratu, mal to za smeti. To všetko vedľa slávy Pána Ježiša Krista sú bezcenné veci, staré haraburdie. A predsa to boli kedysi hodnotné veci!

Verš 8. „Ale pravda aj pokladám všetko za stratu pre zvrchovanosť známosti Krista Ježiša, svojho Pána pre ktorého som to všetko stratil a pokladám to za smeti, aby som získal Krista.“

I teraz pokladám to všetko za smeti. Na to si položme dôraz a zamyslime sa nad tým. Pavol, aby sa cele spojil s Pánom, cele bol Ním ovládaný, tak i nadalej sa toho všetkého vzdával a mal to za smeti. Drahí moji, tu sa často ľudia tak neosvedčia, ako sa Pavol osvedčil. Myslia si, že pre Krista sa majú vziať len ošklivých, hnušných vecí, hriechov. Náboženské bezduché veci a iné „pekné“ veci si ponechávajú. Treba sa vziať i toho – aby človek Krista získal a aby Ho poznaival. Bez toho, aby nieko nepoložil všetko za smeti pre Krista, niet obrátenia. Poznáme takých ľudí, ktorí boli nábožensky založení, a tieto svoje nie ošklivé zvyky si zachovali, pripisovali im dôležitosť, nevedeli to stratiť – nezískali Krista.

Vzhľadom k tomuto veršu hovorme o tých, ktorí neuroobili pokrok vo svojom duchovnom živote. Tí raz, podľa 7. verša, prijali Pána Ježiša, no už ďalej nešli. Roky sa miňali, no oni už pokrok nerobili. Tu stojí: Ja ešte stále pokladám všetko za stratu. Ako vtedy – aby som Ho získal, tak i teraz – aby som Ho mohol lepšie a viacej spoznať. V tomto už mnohí ľudia pochybili. S osobou Pána Ježiša sú tak málo oboznámení, že to až kričí, k plácu to kričí. Vina je na nich – na nás. Náprava bez príčinenia sú, bez snahy, bez obetí nepríde.

I TERAZ všetko pokladám za stratu a neľutujem toho, aby som viac mohol spoznať Pána, ktorý mi všetko mnohonásobne nahradil, ba prevýšil. Dnes má to pre mňa význam, čo poznám, čo si osvojím. Môj život je o to tmavší, studenší, chudobnejší, ale mal byť svetlejší, horúcejší, bohatší.

Pokladám všetko za stratu, aby som Ho získal (7) a ďalej, aby som čím viac z Noho získal (8). Ty, drahá duša, ktorá Ho máš, snaž sa i z Noho mať viac ako dosiaľ.

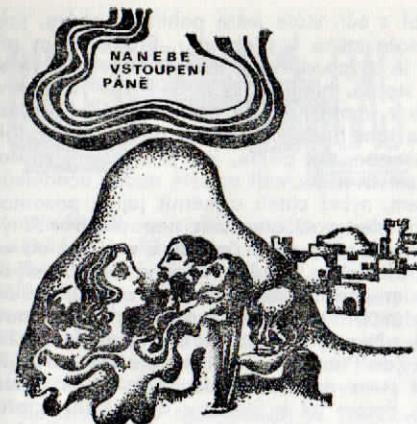
Verš 9. „... a bol najdený v ňom nemajúci svojej vlastnej spravodlivosti, spravodlivosti zo zákona, ale majúci spravodlivosť skrze vieri Kristovu, spravodlivosť z Boha, založenú na vere.“

Ja sa snažím, aby ma ľudia videli v ňom. Voľkedy hovorili o veriacich: „Aj ten (tá) je už v tom.“ Myseli tým v tom blude, v tom zhromaždení. Mali by na nás vidieť to, že sme aj v Tom, v Nom, v Kristu. Naša snaha: aby som získal Krista a aby som bol najdený v ňom. Preto pokladám mnohé veci za smeti, aby mi neprekážali v poznávaní Krista a v získavaní z Krista. Ide nám skutočne o to, snažíme sa, aby nás ľudia videli v ňom? Snažíme sa? No povedzme, či sa snažíme!

Verš 10. „...aby som poznal jeho a moc jeho vzkriesenia a účasť na jeho utrpeniach usúpodobňovaný jeho smrti...“

Nielen aby som vedel, že On i moc vzkriesenia existuje, ale aby som poznal Jeho a poznal i moc Jeho vzkriesenia. Aby som to ja poznal nie teoreticky, ale vo svojom živote. Tým, že som pre Neho opustil mnohé veci, ide mi o to, aby som Ho viacej poznal a tiež moc Jeho vzkriesenia. Moc Kristovho vzkriesenia v živote – to je moc, premáhajúca hriech, víťaziacia moc. Nielen aby som mohol o tejto moci hovoriť, ale aby som ju využíval vo svojom živote, aby som na seba preberal Jeho podobnosť. Aj to niečo stojí. Ta samo od seba do života nepríde. To ide i s utrpením.

pripr. -ik

Pán Ježiš naposled shromádzil učedníky kolem sebe na Olivové hoře u Jeruzaléma. Setkáváme se často s myšlenkou, že o městě, odkud Pán nastoupil svoji cestu do nebe, nám evangelia podávají zprávy, které si navzájem odporuji. Matoušova zpráva mluví o tom, že nanebevstoupení bylo na jednom kopci v Galileji (Mt 28:16), naproti tomu Lukáš mluví o nanebevstoupení na Olivové hoře. Jak to tedy vlastně je?

Zkoumáme-li dotyčné místo u Mt 28:16-20, setkáváme se sice s počutnými slovy Pánovými na rozloučenou, ale není zde žádná zpráva o tom, že by pak následovalo jeho vstoupení do nebes. Lukáš však spojuje událost vstoupení na nebesa s označením určitého místa. U Marka je jen malá poznámka o nanebevstoupení bez údaje místa (Mk 16:19). Proto nám může podat správné vysvětlení jen Lukáš. Tedy blízko Betanie (Lk 24:50), na Olivové hoře (Sk 1:12) se stalo, že když jim zehnal „bral se od nich a nesen jest do nebe“ (Lk 24:51-Sk 1:9).

Pán Ježiš nebyl ničím donucen, aby se tímto zvláštním, jedinečným způsobem rozloučil se svými učedníky. I tentokrát se jim mohl přece jednoduše ztratit z očí, jak se to stalo o velikonočích v Emauzech (Lk 24:31) a jak se jim to i jinak obyčejně stávalo. Ale on měl a chtěl jiným způsobem od nich odejít nežli dosud, protože se s nimi loučil naposledy.

Nelze se v této souvislosti vyhnout tomu, aby zde rozum neprotestoval a neozval se zcela konkrétními otázkami: proč musel a chtěl nás Pán právě na tento způsob, odporující všemu rozumnému myšlení a přičíci se veškeré zkušenosti – rozloučit se se svými učedníky?! Což není naši vše stejně již tolík předkládáno, co se vymyká všem našim lidským zkušenostem? Neposkrvněně početí! Tělesné vzkříšení! A nyní ještě toto: vstoupení na nebesa! Tyto a podobné otázky jsou z lidského hlediska pochopitelné. Písmo sama dávají však na ně odpověď, pokud je to k našemu užitku. Nejdříve: Pán Ježiš zvolil tuto zvláštní formu rozloučení ze stejného důvodu, který ho již dříve přiměl k tomu vjet do Jeruzaléma na oslátku. Byl si plně vědom toho, že všechna proroctví SZ mají skrze Něho dojít svého naplnění. Tak, jak prorok Zachariáš přesně položil a určil čas Kristova vstupu do Jeruzaléma (Zach 9:9!), tak také Žalm 47. a 68. Jeho vstoupení do nebes. V Žalmu 47:6 je psáno: „Vstoupil Bůh s troubením, Hospodin se zvukem trouby“, a v Žalmu 68:19 praví David skrze Ducha sv.: „Vstoupil jsi na nebesa, jatej jsi vedl vězně, vzal jsi dary pro lidi.“ Svým nanebevstoupením potvrzuje Pán Ježiš ještě jednou, před očima svých učedníků, že On je skutečně tím, ve kterém tato slova žalmů mají dojít svého naplnění. Na to poukazuje i apoštol Pavel, když píše v listu k Efesským (4:10!): „Ten pak, jenž se stoupil, onť jest, kterýž i vstoupil vysoko nade všecky nebesa, aby naplnil všecko“. Tomu slovu „naplnil“ můžeme rozumět v jeho dvojím významu: Pán naplnil vše, co mu bylo uloženo a současně i vše pronikl, jako ten, jemuž je dána všeliká moc na nebi i na zemi (Mt 28:17). Jinak chtěl Pán skrze svůj viditelný vstup do nebe ukázat – udat správný směr pohledu **vzhůru** k tomu pravému, trvalému Božímu světu. I na to upozornil apoštol Pavel, když ve svém listu ke Kolos. 3:1-2 píše: „Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kde Kristus na pravici Boží sedí. O vrchní věci pečujte, ne o zemské.“ – Zde ale vyvstává nová těžkosť pro lidský rozum. Křesťané jsou vyzýváni, aby pozvedli své oči k nebesům, aby tímto směrem zaměřovali svůj pohled, aby zaznamenávali ten neviditelný svět Boží. Ale vždyť i to nebe nad námi patří k pomíjitelné části skutečnosti, neboť – nebe a země pomínonou (Mt 24:35). Těžkosť zmizí a je vyřešena, máme-li na paměti rozdíl mezi viditelným nebem a neviditelnými nebesy, do kterých se Kristus po dokonalém vítězství triumfálně vrátil! Učedníci byli v nebezpečí zaměňovat viditelné nebe s neviditelným, do kterého

se Pán navrátil. Když už se jim dávno ztratil z očí, stále ještě pohlíželi vzhůru, jako by „někde tam nahoře.“ ON měl navždy svoje místo k přebývání. Proto k nim přistoupili náhle dva muži v bílém oděvu, aby je osvobodili z jejich představ a navrátili je do skutečnosti. „Muži galilejští, co zde stojíte, hledíce no nebe?“ To jsou slova andělů, kteří učedníkům zřetelně ukázali, že v tomto nebi se nyní neděje nic zvláštního. Ale přijde jednou hodina, ve které se tam bude opět něco dít! Proto dodali: „Tento Ježíš, který vzhůru vzal je od vás do nebe, tak přijde, jak jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe“ (Sk 1:11). Tímto poselstvím necháli andělé dodat učedníkům útěchy pro odchod, rozloučení s jejich Pánem, nýbrž chtěli usměrnit jejich pozornost na zvláštní děj, který i my musíme bedlivě sledovat, abychom nepodlehli žádným falešným představám. Lukáš nás ve Skuticích informuje: „... a oblak vzal Jej od očí jejich“ (Sk 1:9). Tento výrok je důležitý, protože se v něm nejedná jen o nějaký obyčejný oblak, který by náhodou učedníkům předčasně odebral a zastínil pohled na Pána Ježíše. Je to onen oblak, ve kterém On podle svých vlastních slov znova přijde s mocí a slávou a všichni svatí andělé s Ním (sr. Mt 26:24, Mk 14:62, Lk 21:27). Při této zvěsti se ohlašuje jako Syn člověka. Zde Pán navazuje na majestátnou vidinu soudu proroka Daniele (Dan 7:13). „Viděl jsem ve vidění nočním a aj, s oblaky nebeskými podobný Synu člověka přicházel. Potom až k Starému dni přišel a před něj postaven byl. A dáno je jemu panství, a sláva a království, aby všichni národnové a jazykové sloužili jemu. Jehož panství je panství věčné, kteréž nepomíjí a království jeho, které se neruší.“

Je to tentýž oblak, ve kterém se Bůh zjevil lidu izraelskému na poušti, na hoře Sinai, ve stánku úmluvy a později se objevil také v chrámu. Tímto oblakem vedl svůj lid na cestu. Oblopoval také Pána na hoře proměnění, když s ním mluvil Mojžíš a Eliáš. Je o něm ještě jednou jasná řeč ve Zjevení 1:7, 14:14. Co znamená tento oblak? Je znamením přítomnosti Boží, je dokoncě lidskými smysly vnímatelným místem přiblížení mezi časným a věčným světem – mezi viditelnou a neviditelnou skutečností. Když odjel tento oblak Pána Ježíše při vzetí do nebe, vrátil se zpět z viditelné skutečnosti s konečnou platností do neviditelné. Jen velmi zřídka se pak stalo, že se zjevil určitým lidem ve vidění v nadzemské slávě jako Pavlovi u Damašku a apoštolu Janovi na ostrově Patmos.

Dávno je nám jasno, že by bylo pošetilé a směšné tázat se, jakou dráhu musej Pán urazit, než se dostal do onoho vyššího světa nahoře. On je i hned doma – v nebi. Oblak jej zakrývá, ale nestává se „vzducholodí“, která by Ho musela dopravit ještě dál! Pán Ježíš se svou cestou do nebe nevzdálil nekonečně daleko od nás – právě naopak! Vystoupil do nebe a přec je ještě u nás! „... Aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa“ (Mt 28:20). Ať to zní jakkoli paradoxně, je to zcela přiměřené slovům Bible, že nás drahý Pán se teprve svým nanebevstoupením zcela přiblížil lidem (Luther)!

Andělé řekli, že Pán Ježíš opět přijde tak, jak viděli Jeho odchod. (Sk 1:11). O Tesalonicech se praví, že „se obrátili od model k Bohu, aby sloužili tomu věčnému a pravému Bohu a očekávali Syna jeho z nebes“ (1Te 1:9–11). A tak jest až k opětnému přichodu Pána čas práce a služby církve pro Něho. Kristovo nanebevstoupení a proniknutí učedníků do světa – jsou dvě stránky též věci. Den Ježíšova vzetí do nebe je pro nás pracovním dnem, nejen v pracovně-právním smyslu. Jsme postaveni pro dílo Pána, ale Pán se staví příznivě za naše dílo, protože je to dílo JEHO !

Každý má čas

Pred každým novým dňom mám vdaka Bohu k dispozícii 24 nových, nepoužitých, naprostě voľných hodín. Moja neustála výhovorka – nemám čas – je teda jeden veľký sebašlam, lebo Boh mi dáva denne nový čas. A dáva ho každému rovnako. Roľníkovi či robotníkovi, mladému, či starému dá presne toľko času, kolko chorému či zdravému.

Nikdy teda nemôžem povedať – nemám čas – ale vyjadriť sa presne – na to nemám čas.

Za to však, na čo mám a na čo nemám čas, som pred Bohom veľmi zodpovedný.

Pod tímto názvem jsme otiskli seriál článků, zabývajících se určením letopočtu některých biblických událostí a to na podkladě záznamů Písma.

Několik připomínek, které jsme do reček dostali, se týkalo pouze časového upřesnění některých událostí. Například pozoruhodný je materiál od br. D. O., týkající se délky pobytu Izraele v Egyptě.

Především je třeba osvětlit správné znění 2M 12:40: „Čas pak bydlení synů Izraelských, kteříž bydleli v Egyptě, byl 430 let.“ (Kraličtí). Samaritánský Pentateuch má toto znění: „Přechodný pak pobyt...“ Stejně konstatování čteme v Ga 3:17, kde 430 let Pavel počítá od zasněžení daného Abrahamovi až po vydání Zákona na Sinai. Abraham vstoupil do Kanaánu v r. 2083 a Izrael vylezl z Egypta v r. 2513. Rozdíl je 430 let. Izák se narodil 25 let po příchodu Abrahama do Kanaánu a měl 60 let při narození Jakuba, který měl 130 let při vstupu do Egypta – to je spolu 215 let. A tak zbyvá dalších 215 let na pobyt lidu izraelského v Egyptě...

Je třeba, aby naši čtenáři se seznámili také se zcela jiným pohledem na probírané otázky. Mnozí znají brožurku bratří J. a E. Kubalíkových Bible a věda – Starý lidstva, která vyšla v roce 1948. Se svolením autora vybrali jsme některé části této úvahy a předkládáme vám je k zamýšlení.

„Každá nová myšlenka a každý nový názor, než došly všeobecného uznání, narazí na odpór. Často byly i ostře potírány. Také této malé práci se nebude dařit jinak. Přede mnou leží biblický plán „rodokmen praotců“. Podle toho plánu byl stvořen člověk 4000 let před Kristem. Potopa spadá do r. 2400 př. Kr. Bylo by tedy lidstvo staré necelých 6000 let.

Co praví Bible? Nezmíňuje se nikde o šestitisíčiletém trvání člověka. Slyším námitku některého z milých čtenářů: „Slepče, což nevidíš nepřetržité rodokmeny? (Pozn. v Bibli). Je dána řada otců, doba jejich narození a smrti, stačí sečít jednotlivá data, abychom přesně obsáhl veliká časová období od stvoření člověka až po potopu; od potopy k Abrahamovi a až po Krista. Je to přece zcela jednoduché a snadné!“

Je to opravdu tak jednoduché a snadné? Máme v Bibli souvislé rodové tabulky? Byla to vůle Boží dát nám v této otázce přesné údaje a uspokojit v tomto směru zvědavost lidí?

Netvořme však z Písma vědu, která v něm není vůbec obsažena. že takové vypočítávání je nemístné a neoprávněné, ukazuje již tato skutečnost:

OD ADAMA K POTOPE:

Podle hebrejského textu se počítá 1656 let

Podle samarit. 5 knih Mojžíšových¹⁾ se počítá 1307 let

Podle Septuaginty²⁾ se počítá 2262 let

Podle Flavia Josefa³⁾ se počítá 2256 let

OD POTOPY PO ABRAHAMU:

Podle hebrejského textu se počítá 292 let

Podle samaritánských 5 knih Mojžíšových 942 let

Podle Septuaginty se počítá 1072 let

De Vignoles sestavil na 200 různých chronologických letopočtů, které se zakládají na textech Bible a rozcházejí se o 3500 let!

1) Samaritánský Pentateuch je 5 knih Mojžíšových, které Samaritáni zachovali ve staré hebrejštině a používají při bohoslužbách.

2) Septuaginta znamená „těch sedmdesát“, označuje se LXX. Je to nejstarší řecký překlad Starého zákona (285–264 př. Kr.).

3) Flavius Josef, židovský spisovatel 1. století.

Jak jsou možné tyto číselné rozdíly, jsou-li podle domněnky mnohých letopočty v Pismě souvislé? Pokud rodový rejstřík v 1M 5 a 11 je úplný, vychází toto:

Noé zemřel 350 let po potope,

292 let po potope se narodil Abraham.

Noé tedy žil s Abrahámem současně ještě 58 let!

Sem přežil Abraháma o 35 let a s Izákem žil 110 let, s Jakobem 50 let (viz ta-

bulku). Nikde však v dějinách Abrahama, Izáka a Jakuba není ani nejmenší zmínka o těchto praotcích, ačkoliv se udály velice závažné věci, při kterých se zmínka o těchto mužích nedala obejít.

Abraham a Sára pochybovali, že by se stolétemu narodil syn (1M 17:17). Kdyby tenkrát ještě žili Sem, Arfaxad, Sále, Heber a jiní, kteří plodili syny a dcery ve věku 500 let i více (1M 5:32), vyvýšování výry Abrahamovy by bylo nelogické a neodůvodněné.

Abraham umřel ve věku 175 let. Toto stáří je vyzdvihováno s velkým důrazem jako velmi vysoké a pěkné (1M 25:8). Tato zpráva by byla nesmyslná a též nelogická, kdyby tenkrát ještě žili 600-letý Sem, 433-letý Sále a 464-letý Heber a kdyby bývali zemřeli Noé 930 let starý a Arfaxad 438 let starý za času Abrahama.

Život Abrahamův se klade do doby kolem 2100 př. Kr. V té době již existovala, jak nám Písmo praví, velká města jako Ur, Haran, Sichem, Bethel, Sodoma, Gomora, Ninive aj. Filištini měli svůj upravený stát, měli svého krále Abimelecha; Arabie, Habeš a Egypt byly již obydleny. Písmo nám dokazuje, že za časů Abrahamových byli Egypťané a maloasijskí národové, především Babyloniané, na vysoké kulturní úrovni. Dějepis nás učí, jak byli pokročili Číňané a Indové; vždyť již měli státní zřízení – císařství. Jak je možné, aby 4 rodiny – Noé, Sem, Cham a Jáfet se za 300 let (tj. od potopy do Abrahama) tak rozmnožily, aby osídлиły svět: Evropu – Asii – Afriku. Jak se v tak krátké době může změnit rasa – běloch v černocha, Číňan nebo Inda..., o těch národech nám Bible nedává žádnou zprávu, avšak obývali Asii a Afriku.

Při čtení Písma je třeba si uvědomit, že rody nejsou řazeny úzkostlivě za sebou: protec – děd – otec – syn – vnuk – pravnuk atd. Někde jsou hromadně vynechána celá pokolení, i když v Písme jsou jmény uvedena jako bezprostředně následující. V Izraeli se užívalo pojmenování otec, syn a dcera jinak než dnes. Též vzdálenější příbuzní byli označováni jako syn či dcera: „Kniha roku Ježíše Krista, syna Davídova, syna Abrahamova“ (Mt 1:1). „Abraham, váš otec...“ (J 8:56).

V 1Pa 26 jsou uváděni svými rodokmeny v době Davidově různí dvorní a chrámoví úředníci. Ve v. 24 se objevuje jako pokladník Sebuel, syn Gersona, syna Mojžíšova. Gerson byl synem Mojžíšovým (2M 2:21, 18:3), ale Sebuel, jenž žil současně s Davidem, byl synem Geronovým? Kolik rodů je zde přeskročeno? Vždyť mezi Mojžíšem a Davidem leží časový prostor několika století, a přece tu stojí vedle sebe jako otec a syn.

V rodokmenu Pána Ježíše u Mt 1:3–4 jsou Fáres, Ezrom, Aram, Aminadab a Názón ve spojení jako praděd, děd, otec, syn. Ezrom je syn Fáresa. Narodil se v Kanánu a je jeden z těch, který přesidlil jako příslušník rodiny Jákobovy do Egypta (1M 46:12). Názón je syn Aminádaba a narodil se ještě v Egyptě (4M 1:7). Také mezi Ezrona a Názona spadá 400-letý pobyt národa izraelského v Egyptě. Pro tuto dobu nevystačují 2 (nebo 4) rody Aram-Aminadab, i kdybychom započítali Ezrona a Názona.

V uvedeném rodokmenu podle Mt 1:7–10 je Jorám a Oziáš postaveni do poměru jako otec a syn. Ve skutečnosti jsou přeskročeny 3 rody, totiž Ochoziáše, Joase a Amaziáše. Potvrzuje nám to srovnání s rodokmenem Šalamouna v 1Pa 3:10–14.

Vraťme se však ještě k dalším podrobnostem.

Je velmi nápadné, že život Matuzaléma končí rokem potopy (počítáme-li jako dosud). Předpokládá se, že se Bůh nad ním smíloval a odvolal si jej krátce před potopou. Ale předpoklad je chatrný podklad! Za Noéma žil ještě i Lamech, který byl věřící muž. Což Bůh i jeho odsoudil spolu s ostatním světem?

Podle Lukáše Arfaxad nebyl otcem Sále, ale Kainana. Nejedná se tedy v 1. Mojžíšově o souvislý rodokmen. Podle samar. Pentatechu a Septuaginty byl Arfaxad star 135 let a ne 35 let, když zplodil prvního syna, atd.

Pozorný čtenář vycítí při přechodu kapitol 5. a 6. 1M velikou časovou mezeru. Z toho chceme vyvodit jen podnět k bedlivějšímu pozorování, jež nás přesvědčí, že rodokmeny dob předpotopních jsou stejněho charakteru jako ostatní, o kterých jsme již mluvili. Ze tento závěr je správný, potvrzuje nám porovnání rodokmenu od Noé do Abrahama:

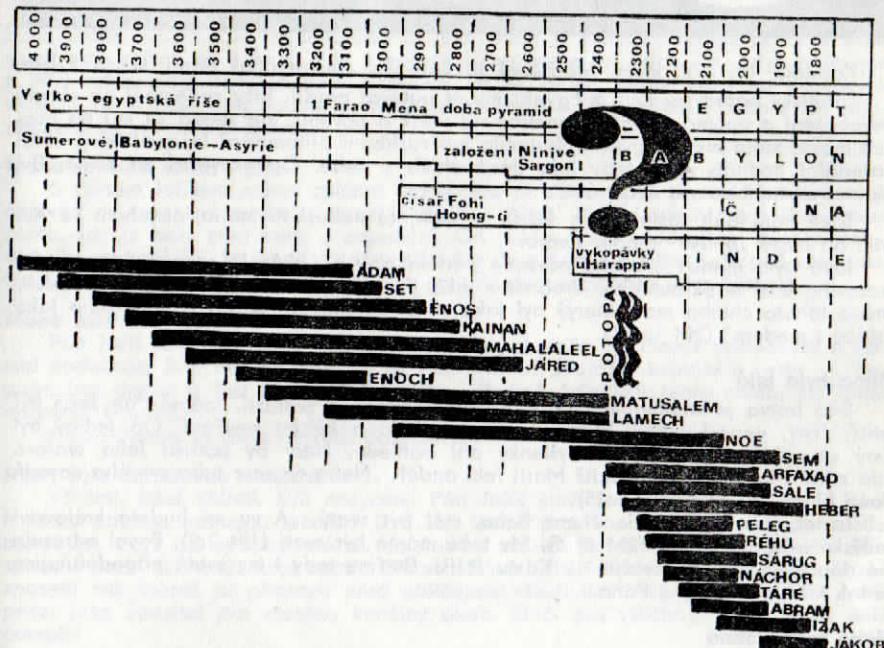
Podle 1. Mojžíšovy 11:10–15

Sem
Arfaxad
???
Sále
Heber

Podle Lukáše 3:35–36

Sem
Arfaxad
Kainan !!!
Sále
Heber

atd.

Uvedené příklady mohou postačit, aby ukázaly, že rejstříky Písma nejsou souvislé, i když na první pohled se to tak zdá být. Nelze jich tedy upotřebit k zjišťování letopočtu a k odhadům o stáří lidstva. Písmo nám nesdíleje vědecké poznatky, ale spásné Boží plány; jejich uskutečňování z rodu do rodu není vázáno časem a nevyžaduje také chronologických systémů podle našeho pojmu. Ne k vypočítávání letopočtů a stáří lidstva byla napsána řada pravců a dále zvestována; jsou to vrcholné body, pamětní sloupy, že všemohoucí Bůh zůstal věřen svým zaslíbením.“

Předložili jsme vám, draží čtenáři, dva zcela rozdílné pohledy na podíl Bible při určování letopočtů historických událostí. Jak k prvnímu, tak i ke druhému budou zcela určité připomínky, nesouhlasy, jiné „důkazy“ apod. Nemínili jsme vyvolat polemiku, ta zde existovala a bude ještě stále existovat. Cílem i těchto článků bylo správně orientovat zájem čtenářů Písma, aby se nedostávali do situací, z nichž není východiska. Bible je Božím Slovem a řeší jinou oblast, než historickou! Každá kombinace, kterou chceme něco tvrdit, dokazovat, prosazovat, nemůže mít úspěch! Poznatky z historie, pokud se týkají pouze našeho vědění, či polemiky s jinými autory, nemohou posloužit v oblasti, pro kterou Boží Slovo je určeno. A tento závěr se týká nejen oblasti historické. Tam, kde vzniká polemika, spory o slova či závěry, je vždy nebezpečí, že se nejdenná o slovo Boží, ale lidské, resp. lidské vývody z Božího slova. A proto názorně i v živých slovech v několika případech jsme dokumentovali tento princip, a tím dali podnět k zamýšlení nad vlastním uvažováním a postojem k desítkám podobných otázek, které se v praxi křesťanského života vyskytují.

MANA

CHLÉB

Z NEBE

Kapitola 16. v 2. knize Mojžíšově je krásným obrazem na Pána Ježíše Krista.

Izraelský národ po vyjítí z Egypta musel putovat pouští. Brzy zapomněl na slavné vysvobození a počíná reptat. Zapomíná na útlak a porobu, ale stýská se mu po hrncích masa, které měl v Egyptě. Nestačilo mu zaslíbení přítomnosti Hospodinovy, chtěl materiální hodnoty. Bůh tedy lidu dává chléb z nebe. On nevyrostl ze země. Byl zdarma a stačil nasystit celý národ.

Také nám Bůh seslal Pána Ježíše z nebe, tu nebeskou manu, abychom se Jim sytili na cestě „pouští“ tohoto života.

Jaká byla mana? „A když přestalo padání rosy aj, ukázalo se po vrchu pouště drobného cosi a okrouhlého, drobného jako jíni po zemi. Nazval pak lid izraelský jméno tohoto chleba man, který byl jako símě koliandrové a bílý a chutě jeho jako koláče s medem“ (2M 16:31).

Mana byla bílá

Bílá barva je znamením čistoty, neposkvrněnosti a svatosti. Jedině Pán Ježíš byl svatý, čistý, neposkvrněný. Hřichu v Něm nebylo a hřichu neučinil. On jediný byl čistý ve svém nitru. Nebylo myšlenky ani pohledu, který by porušil Jeho svatost. Kdo z lidí Mu byl podoben? Jíž Marii řekl anděl: „Nebo co se z tebe svatého narodi, slouti bude Syn Boží“ (Lk 1:35).

Izrael, jako lid oddělený pro Boha, měl být svatý. „A vy mi budete království kněžské a národ svatý“ (2M 19:6). My také máme být svatí (1Pt 2:9). Pavel adresuje své dopisy „všechném svatým“ v Kristu Ježíši. Budeme tedy i my svatí, připodobňujíce se tak k obrazu našeho Pána.

Mana byla drobná

Podobala se zrnu koliandrovému, byla drobná, nepatrná. Pán Ježíš přišel na tento svět jako syn člověka. Nenarodil se do vznesené rodiny, ale jako syn tesářův. „Viděli jsme jej, ale nic nebylo při něm viděti toho, proč bychom ho žádostiví byli. Nejpohrdanější zajisté byl z lidí, pročež jsme ho sobě za nic nevážili“ (Lk 53:2-3).

Mana byla okrouhlá

Neměla žádné hrany, vybočení. Pán Ježíš byl také bez „hran“, byl v dokonalém souladu, harmonii se svým Otcem. Mezi Bohem a Pánem Ježíšem nebylo disharmonie, nesouladu, nebylo žádných „třecích ploch“. Dokonalý vztah mezi Otcem a Synem. Pán Ježíš mohl říci: „Já a Otec jedno jsme“ (J 10:30).

Také věřící lidé mají žít ve vzájemné harmonii, lásce, jednomyslnosti: „Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají ... nebo tu udílí Hospodin požehnání i života až na věky“ (Ž 133).

Mana byla sladká jako med

V Písma čteme: „Co sladšího nad med?“ (Sd 14:18). Sladkost manu znamenala její chutnost. Měla chutnat izraelskému lidu po celou dobu jeho putování po pouští. Pán Ježíš je „sladký a chutný“ pro toho „skrytého srdce člověka“. On nikdy neztrváne ani nezhořkne. Jaký je nám, každému osobně? „Nezhořkl“ nám ještě? Toužíme po Něm? Sytíme se Jim? Kdo je dobře živen, ten také roste, rozvíjí se a přináší ovoce. Jsme jako štípkové zdárny rostoucí? (Z144:12). Duchovní úroveň sborů církve je patrná na účasti údů církve na Památce Páně. Tam přinášíme „ovoce našich rtů“

.ómu, kterého milujeme. Kéž nám je a zůstane nás Pán „sladký a chutný“ po celou dobu našeho putování tímto životem!

Mana ležela na zemi

Ti, kdo chtěli sbírat manu, museli se sehnout. Reptající Izrael se měl sklonit, pokoriť před Hospodinem. Byl to lid tvrdé šíje. „Hospodin ozdobuje pokorné spasením“ (Ž 149:4), „pokorným dává milost“ (Pr 3:34). Pán Ježíš říká: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11:29).

Pokora souvisí tedy s přijímáním nebeského pokrmu. Abychom mohli přijmout Pána Ježíše, musíme se nejdříve poznat jako bídni a ztracení. Tepřve poznání sebe sama nás uvrhne na kolena, kde v pokore se vyznáme ze svých vin. Když přijmeme z Jeho rukou odpustění, toužíme poznávat Jej víc a víc, máme hlad po nebeských věcech. Tu je nám dán pokrm, ta nebeská „mana“ – Pán Ježíš. V pokore Jej přijmame a denně se Jim sytíme.

Mana se měla sbírat v jítrě

S Pánem Ježíšem máme začínat každý den již ráno. Když přestalo padání rosy, objevila se na zemi mana a Izraelští počali sbírat. Božími věcmi se sytíme hned zrání, kdyže naše mysl svěží a odpočatá. On potom bude předmětem našeho celodenního myšlení. Vy, kteří časně ráno spěcháte do práce, najděte si alespoň chvilku času ke ztištění se před Ním, abyste pak po celý den pocitovali Jeho blízkost.

Mana byla zdarma

Pán Ježíš je Boží dar. Je tím chlebem shůry, protože Ho člověk potřeboval a dosud potřebuje, Bůh nečeká, aby se za Něj platilo: „Pojďte, kupujte a jezte, ... kupujte bez peněz a bez záplaty“ (Iz 55:1). „Bude-li kdo jísti tento chléb, živ bude na věky“ (J 6:51).

Chceš pominout tento největší Boží dar?

Many bylo dostatečné množství

Všichni, kdož sbírali, byli nasyceni. Pán Ježíš stačí pro všechny. „Všichni, kdož k němu přijdou, nebudu lačněti“ (J 6:35). Izaiáš praví: „... dal jsem té za světo pohanům, abys byl spasen mé až do konců země“ (Iz 49:6). „A uzří všeliké tělo spasen Boží“ (Lk 3:6). Když spatřil Simeon Pána Ježíše, řekl: „Neboť viděly oči mé spasení tvé, kteréž jsi připravil před obličejem všech lidí“ (Lk 2:30-31). Pán Ježíš přišel jako Spasitel pro všechny končiny země. Stačí pro všechny, i pro Tebe, milý čtenář!

-Hd

„Skryté veci patria Hospodinovi, nášmu Bohu...“ – na rozdiel od tých, ktoré zjavil, aby sme ich konali. Sú to veci skryté absolútne a súvisia s Jeho božstvom.

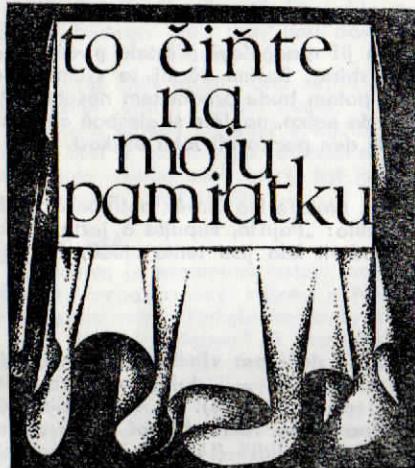
U ľudí v pravom zmysle slova nieto skrytých vecí; všetky, či dobré alebo zlé, Boh pribedie na súd. Podľa slov nášho Pána, jednou zo základných vlastností skrytých vecí je to, že budú zjavené. On sám pri svojom príchode osvetí „skryté veci tmy a zjavi úmysly sŕdc.“ Jemu je všetko nahé a odkryté, už v prítomnosti vidí i to, čo sa my snažíme starostlivu pred inými ukryť. S básnickou krásou to vyjadril Mojžíš vo svojej modlitbe: „Položil si naše neprávosti pred seba, naše tajnosti do svetla svojej tvári.“ Keby boli zverejnené na televíznej obrazovke, bola by to iba slabá ukážka skutočného stavu.

Písmo podáva i kladný pohľad na skryté veci: Bohu je úbyt skryté srdca človek; človek, ktorý svoje konanie a myšlenie motivuje Božou prítomnosťou. On vidí v skry-

tosti a raz odplati zjavne. „Mnohé je tvoje dobré, ktoré si ukryl pre tých, ktorí sa ťa boja“, zvolal Dávid, keď sa raz utiekal k Hospodinovi. Tie veci sú spočiatku ukryté i pred nami; ako si však uvedomujeme význam bázne Bozej, začínajú sa pred nami vynárať a stávajú sa čoraz jasnejšimi. Pri viťazstvách nad pokušením, vo vernosti v skúškach, v zomieraní sebe samým... poznávame Ho viac a viac, a spolu s Ním Jeho dobré veci. Odteraz sa stávajú našim vlastníctvom, hoci pred všetkými ostatnými sú naďalej ukryté. Tajomstvo Hospodinovo je známe tým, ktorí sa Ho boja, povedal Dávid pri inej priležitosti. Ale vo Večnosti spoznáme v plnosti, čo pripravil Boh tým, ktorí Ho milujú. Vtedy bude mať každý chválu od Boha.

(5M 29:29, Kz 12:14, Lk 8:17, 1K 4:5, Žd 4:13, Ž 90:8, 1 Pt 3:4, Mt 6:4, Ž 31:20, 25:14, 1K 2:9).

-mk

(1. Korintanom 11:24)

Zhromaždenie pri príležitosti Pamiatky smrti Pána Ježiša je čo do dôležitosti, vážnosti a vzťahu k Pánu Ježišovi najprednejšie. Žiaľ, že nie vsetci veriaci takto zmýšľajú, pretože neúčasťou na týchto zhromaždeniach dokazujú opak. Týka sa to najmä mladšej a strednej generácie v našich zhromaždeniach.

Preto sme na rôznych miestach požiadali bratov i sestry, mladších i starších, o odpoveď na tieto otázky:

Čo pre Teba znamená Pamiatka smrti Pána Ježiša? Chodíš na tieto zhromaždenia pravidelne? Keď nie, tak prečo?

Z obdržaných odpovedí uverejňujeme niektoré:

1. Mne je „lámanie chleba a pitie z kalicha jeden z nejväčších sviatkov, pretože Pán Ježiš vstal v nedeľu ráno z mŕtvych a tiež, že položil svoj svätý život pre naše ospravedlnenie a zase ho vzal pre naše vykúpenie. Po druhé, že je to Jeho rozkaz, je to pamiatka Jeho hrozného utrpenia, keď konal to veľké dielo za nás. Táto pamiatka, na ktorej máme podiel, nás symbolicky viaže už tu, v časnosti, v tú pravú jednotu, o ktorej Pán Ježiš hovorí vo veľkňažskej modlitbe (J 17), ktorá je spojená so všetkými zasľúbeniami a zmluvami, na ktorých budeme mať podiel vo večnosti.

Brat – 60 rokov

2. V tomto shromáždení si pripomínáme památku smrti Pána Ježiša, Jeho vylitou krev a Jeho telo, pribité na kríži za mnohé na odpuštenej hřichů... Na shromáždení nechodom pravidelné (moc málo), nejsem pokítrený. Ale cítim, že bych měl chodiť pravidelně.

Brat – 22 let

3. Pretože verím v Pána Ježiša Krista a milujem Ho, večeru Pánovu neopustím!

Brat – 77 rokov

4. Pamiatka Páновa je pre mňa najkrajším obecenstvom vykúpených, najvzácnejšie, čo máme do prichodu Pána Ježiša. Znamená tiež poslušnosť vôli Pánovej. Toto zhromaždenie zriedkavo vynechám, keď sa rozsudzovaním seba necítim hodný účasti. Stalo sa mi tiež, že som zaspal.

Brat – 23 rokov

5. V tomto shomáždení si vždy víc než jindy uviedomím hloubku Božej lásky a nesmírnou cenu obete Pána Ježiše na kríži. Mám „novou“ radost, že i já toho všeho smím byť účastná, proto se snažím chodiť pravidelné, ale... Nechodom pravidelné, bráni mi v tom mé nebo manželovo zaměstnání, protože se střídáme v hledání dítěte.

Sestra – 24 let

6. Keď sa plne sústredim a nedám, aby satan odvádzal moje myšlienky, vtedy je Večera Pánova najkrajšia chvíľa v mojom živote, kedy si uvedomím, čo som bola a čím som sa skrze Jeho milosť stala. Cítim tú spolupatričnosť nás všetkých, kde je Pán uprostred a ja nemôžem ináč, ako sa pripojiť k oslavе Pána. Vtedy som šťastná a preto, nakoľko sa to len dá, túto chvíľu nevynechám.

Sestra – 20 rokov

7. Čo pre mňa znamená Večera Pánova? Celkom logicky to závisí od môjho momentálneho duchovného stavu. Ano, to je vždy výraz poslušnosti, no pohybuje sa v intenciiach od pasívnej, „rozumovej“ na jednej strane, až po aktívnu, keď človek niečo prináša a omnoho viac si odnáša – nový, úplne zvláštny a ani len rámcovo neopakovateľný zážitok objavenia nového obzoru, bezprostredného pochopenia nového pohlľadu na Golgotu a radostný pocit plného obecenstva. Žiaľ, túto „hornú“ hranicu sa mi podarí dosiahnuť tak raz za 5-6 týždňov.

Brat – 20 rokov

8. V úzkém slova smyslu je to poslední odkaz Pána Ježiše, prejav Jeho poslednej vôle, príamky. Pro mne je dôležité uviedomiť si, co mám činit na Jeho památku. Především rozpoznamat se na Jeho utrpení, které začalo vrcholit, čím více se blížila „jeho hodina“...

Pán Ježiš slovy „To čiňte na mou památku“ mi chce říci, abych při Večeři Páně nemyslel toliko na sebe, ale abych mysel na Něj a na všecko to, co On učinil pro mne... Představme si umírajícího otce. Ví, že zkrátka nastane chvíle loučení. Přivoláv všechny, kteří jsou mu tak blízci a které miluje – jistě, že i oni milují jej – a sděluje jim svoji poslední vůli. Možná už slabým hlasem, nebo jen šeptem. V jakém tichu a napětí budou oči i sluch všech shromážděných upřeny na něj, aby jím nic neuniklo, ale také na to, aby toto slovo naplnili.

I my smrt Páně zvstojeme, dokud nepřijde.

Brat – 68 let

9. Pamiatka smrti Pána Ježiša znamená pre mňa:
– nové uvedomenie si, za akú cenu som spasený,
– vyjadrenie mojej vďačnosti,
– poslušnosť Pánovmu odkazu.

Bez vážneho dôvodu (zdravotný, služobne vzdialenosť) Pamiatku nevynechám.

Brat – 35 rokov

10. Častokrát v noci nemôžem spať a preto občas vynechám Pamiatku Pánovu, hoci viem, že nestačia dni a hodiny, aby bol On dosť chválený. Domáce práce si musím urobiť, lebo v tom má nemá kto zastúpiť, hoci nie som vdova.

Sestra – vek?

11. Čo pre mňa znamená Večera Pánova? Všetko! Pri Pánovej pamiatke si najviac uvedomujem Jeho milosť a lásku voči mne. Jeho obeť ma nútí ustanoviť k dákovaniu a k bdelému životu. Toto zhromaždenie vynechávam vždy, keď som nebola schopná dať do poriadku problém, ktorý sa mi postavil v týždni do cesty. Aby som nebola brzdou pôsobenia svätého Ducha, tak radšej nejdem.

Sestra – 50 rokov

12. Památka Páně a účasť na ňi je pro mne príležitosť být poslušen Jeho práni, ktoré zanechal pred svou smrťou svým učedníkům. Čině tak, jsem vdelen za to, že mne vidí hodna byt Jeho učedníkom, děkuji Mu za to, ale zároveň si uvedomujem a vyznávam svoju nehodnosť této výsady. Je pro mne príležitosť, pripravenou samým Pánem, uvažovať a znova si uvedomiť:

– že tak, jak je skutečný chléb a kalich, ktorý je pred námi, tak skutečne fyzicky zde Pán Ježiš byl prítomen na zemi, trpěl, zemrel a vstal z mŕtvych. Tak skutečne je naše spasení, založené na Jeho obete. Tak skutečná je i Jeho moc, ktorou môže uplatniť v okolnostiach mého života,

- že On, který neučinil ani nic nemístného, a nemohl proto zemřít, přijal dobrovolně na sebe hřichy moje i celého světa ... ,
- že se na Něm, kromě všech detailů Písem, naplnilo i to, že byl nejpohrdanější ze všech lidí a za nic nevážen, aby mne zachránil,
- že oslavil svého Otce před celým stvořením (i anděly) a svou smrtí dosáhl triumfálního vítězství nad mocí temnosti. Bylo to dilo, které je svým významem na úrovni stvoření nebe a země.

Při Památce Páně si znova uvědomuji, že nemohu žít bez Něho, tak jako není možné žít bez pokrnu a nápoje. Vedle toho však pro mne Památku Páně znamená mít obecenství s Ním, který to všechno učinil z lásky ke mně a mohu Ho za to chválit a také za to, že mám-li účast na chlebu a kalichu, mám možnost mít i účast na Jeho životě.

Brat – 28 let
V týchto odpovědiach je niekoľko pozoruhodnosti. Skúste ich objaviť a napište nám k nim svoje pripomienky. Budúce budeme v tejto otázke pokračovať.

-jos

a) Modlitba v manželství

Ve většině křesťanských manželství se modlí. Ráno otec přeče oddíl z Bible nebo stránku úvah (kalendář), nebo alespoň heslo na den a doprovodí to krátkou modlitbou. To je výborný začátek dne a každý člen rodiny jde pak posílen ke své denní práci. Při obědě se rovněž modlí. Někdy to je opravdová modlitba, někdy jen pouhá formalita, ke které se zavolá dítě mezi dvěma vtipy. Konečně jsou manželé, kteří se večer před spáním spolu pomodlí „Otče nás“; to lze vykonat velmi osobitým způsobem. Všechny tyto obyčeje jsou správné a mají se zachovávat. Ale já mám na mysli ještě něco jiného.

Vyjmenované modlitby jsou vlastně vic pro lidé, aby svým myšlenkám dali správný směr, aby byli přitázeni k zamyslení, aby den se rozdělil na pevně části určitými mezníky. Toto počínání je nutné a výsledky se mohou dosáhnout pobožnosti a určitou formou modlitby. Jsou však modlitby, které jsou určeny pouze Bohu a do kterých lidem nic není. A právě ty mají pro nás život rozhodující význam.

A už se vyskytuje první otázka, na kterou pro mnohé není odpověď úplně

samořejmá. Modlíme se opravdu k Bohu a věříme opravdu, že naše modlitby slyší? Anebo se modlíme jen, abychom své myšlenky „soustředili“? Abychom o určité otáce chvíli uvažovali, abychom i druhé lidi přiměli k tomu, aby se postavili před Boha a před Ním se zamyslili? To první je správné, ale to druhé je rozhodující. Právě to má Pán Ježíš na mysli, když říká: „Ale ty, když se modlíš, vejdí do své komůrky, zavří dveře a modli se svému Otci v skrytosti, a tvůj Otec, který to vidí, odplatí tobě“ (Mt 6:6). Věříme tomu opravdu?

V manželství se takto modlíme dvojím způsobem: Modlíme se sami a předkládáme Bohu naše nejnáternější nechápe, proč nám určitá věc tak velice leží na srdeci, ba ani se nesnaží nás pochopit. A tu rádi začnáme litovat sami sebe. Sebelitování je však jeden z nejhoubnějších jedů v manželství, který nad to vypovlává i u partnera právě tak velkou dávku stejněho jedu.

posínil. Prosíme za druhého a prosíme Ho, aby nás vedl. Anebo se modlíme společně, ne však proto, abychom se vzájemně vzdělávali. Předstupujeme oba před Bohem hnáni stejnou tisní, prosíme Ho, aby přišel mezi nás, aby nás oba napomenul a dal nám pokoj. Obvykle mluvíme přespříliš s manželem nebo s dětmi o Bohu a příliš málo s Bohem o své rodině. Domníváme-li se, že druhý není v právu a neuznáváme-li to hned, pak obyčejně nemá smysl, domluváme-li mu dlouze a důrazně. V takovém případě mluvíme napřed s Bohem a prosíme Ho, aby nám vše ujasnil. Je možné, že pak i druhému se vše ujasní, takže uzná svou chybu, aniž bychom my museli promluvit jediné slovo. Častěji však se stává, že On sám nám ukáže, v čem my nejsme v právu. Pak se s naším partnerem nebo s naším dítětem můžeme setkat na nové základně a on teď bude schopen porozumět nám a oba společně najdeme rozluštění.

Když je druhý v nebezpečí pro němoc, pokusený nebo svéhlavost, býváme zprvu nakloněni stěžovat si mu a naříkat, ličit mu své úzkosti a pokoušet se ho tím „obmekčit“. Tyto nářky ho buď skličí a odpudí, nebo ho vydráždí k odmlouvání nebo ho vnitřně spoutají, takže nám sice ustoupí, ale začne si sám naříkat na naše tyranství a staneme se pak nešťastní oba. Naopak, měli bychom svůj žal nejprve předložit Bohu. On může druhého uzdravit, může ho posilit, aby dokázal odolávat pokušení, může ho ochránit před jeho svévolí a vložit mu lásku do srdce. Nebo nám Bůh ukáže, co sami máme činit, aby chom druhému pomohli. Může nám do úst vložit nevhodnější slova, vnuknout zcela praktický čin, který zapůsobí jako záchrana, o který jsme prosili. Přímluva – to je spolupráce s Bohem. Konečně nám Bůh také může dát sílu něst to, co je třeba snášet.

Máme často pocit, že nám druhý nerozumí, naše dobré úmysly neuznává, nechápe, proč nám určitá věc tak velice leží na srdeci, ba ani se nesnaží nás pochopit. A tu rádi začnáme litovat sami sebe. Sebelitování je však jeden z nejhoubnějších jedů v manželství, který nad to vypovlává i u partnera právě tak velkou dávku stejněho jedu.

Předstoupíme-li však v takových případech před Bohem, rozhodně nám porozumí. Neznamená to sice, že nám dá za pravdu, nebo že nás polituje! Znamená to však, že nám ukáže nejlepší cestu a dá zároveň i sílu po ní jít. Pak opravdu pochopíme, že se nemáme proč litovat.

Když se tedy modlíme v pravý okamžik a nasloucháme Boží odpovědi, pak se všechny rozporevné city, které se kladou mezi manžele a pozvolna zaškrnují lásku, ukáží zbytečně.

Ještě mnohem výrazněji se to projeví, když oba společně – třeba také matka s dítětem – předstoupíme před Bohem a prosíme Ho o Jeho pomoc, Jeho vedení a Jeho pokoj. On vloží každému z nás do srdce svou odpověď a oba se opravdu podivuhodně doplníme.

Osobní modlitba, ať jednotlivě nebo společně přednesená, vyjadřuje zcela jednoduše, že bereme Krista jako „třetího v manželství“ opravdu vážně. Jak mnoho mladých manželů si stěžuje svým rodičům nebo dobrému příteli nebo přítelkyní, když se manželství nedáří. Je však vždycky pochybně hledat takto radu, neboť tito rádečové jsou vždy straníci. Kdybychom brali jen vážně Velkého Přítele, který stál od začátku v našem středu, který u naší svatby vysílal velké ANO a který nás oba miluje víc než nejmilejší matka a nejdražší přítel, stalo by se stěžování u lidí zbytécně.

Takový způsob jednání konkrétně prokáže, je-li manželství opravdu křesťanské nebo ne, nikoli to, že o Bohu mluvíme, že Jeho slovo zneužíváme k tomu, abychom svou svéhlavost před ženou i dětmi podepřeli. Projeví se, zda s Pánem Ježíšem hovoříme, zda se k Němu obracíme jako k příteli a Pánu našeho manželství. Pak se i On obrátí k nám jako na své přátele a ukáže nám v každém případě Svou vlasti zcela zřejmě. Na nás pak je, abychom Jeho hlasu naslouchali a Jeho poslouchali.

Manželství je veliké tajemství, Boží záchrana v našem osobním životě. My však na to stále znova zapomínáme a žijeme tak, jako by tomu tak nebylo.

přip. D. Z.

K 17. ČERVNU – Dni světového odzbrojení a Týdnu odzbrojení vydal PRACOVNÍ VÝBOR KŘEŠTANSKÉ MÍROVÉ KONFERENCE (KMK) tuto rezoluci:

My, kteří přicházíme z mnoha národů, oceňujeme zájem mnohých našich vlád a Organizace spojených národů o odzbrojení. Jako věřící v Boha a Ježíše Krista sdílíme tento zájem a vyjadřujeme tím i naše přesvědčení. Jsme přesvědčeni, že všechny nukleární zbraně, které nyní existují, by mely být zničeny, žádné by už neměly být vyráběny a žádáme, aby tak bylo učiněno.

Jsme přesvědčeni, že všechny biologické a chemické zbraně by mely být zničeny a žádné by už neměly být vyráběny a žádáme, aby tak bylo učiněno. Jsme přesvědčeni, že na základě smlouvy, kterou by měla garantovat OSN, by se mely národy dohodnout nevyrábět a nevyvíjet nové zbraně masového ničení a žádáme, aby tak bylo učiněno.

Oceňujeme rozhovory SALT Spojených států a Sovětského svazu, které se již konaly, ale litujeme, že tyto rozhovory o omezení, snížení a zničení zbraní pokračují pomalu.

Podporujeme vzájemné snížení vojsk a zbraní v Evropě, které by mělo být prvním krokem ke stažení všech armád umístěných na cizím území. Se znepokojením sledujeme růst mezinárodního obchodu se zbraněmi a vyzýváme Radu bezpečnosti OSN, aby tuto záležitost projednala jako hrozbu míru na světě.

Oceňujeme návrh Mexika a SSSR v OSN, aby hlavní mocnosti snížily své rozpočty na zbrojení o 10 procent a aby část téhoto úspor byla věnována rozvojovým zemím. Stovky miliard vyplývaných nyní na zbrojení by mohly zajistit dostatek potravy, hnojiv a energie při nejmenším čtyřiceti rozvojovým zemím na jeden rok.

Podporujeme zřízení Světového fondu umělých hnojiv a doufáme, že Konference o světovém obchodu a rozvoji, která se sejde v květnu, si uvědomí jeho hodnotu a povzbudí vlády, aby věnovaly ekvivalent vojenských výdajů za jeden den tomuto fondu.

V publikaci OSN jsme zjistili, že polovina (400 000) vědců a techniků na světě zlepšuje existující zbraně nebo vyvíjí nové. Proto vyzýváme univerzity na celém světě, aby v rámci svých projektů věnovaly velkou pozornost otázkám míru a války, zvláště ve vztahu k odzbrojení.

Vítáme prohlášení o mezinárodní situaci v otázce zbrojení, přijaté na V. Valném shromáždění Světové rady církví v Nairobi a upřímně je podporujeme:

„Křesťané se musí bránit pokušení smířit se s falešným pocitem neschopnosti a bezpečnosti. Církve by mely zdůrazňovat svou ochotu žít bez ochrany zbraní a vyvinout iniciativu při naléhání na účinné odzbrojení. Církve, jednotliví křesťané a veřejné mínění ve všech zemích by měli naléhat na své vlády, aby zajistily národní bezpečnost bez uchylování se k použití zbraní hromadného ničení.“

Vyzýváme všechny církve na světě, aby se s námi spojily pri Světovém dni odzbrojení (17. června) a Týdnu odzbrojení.

S netrpělivostí očekáváme konzultaci o odzbrojení, která má být organizována Ústředním výborem Světové rady církvi. Mezitím je naším úkolem připravovat výchovné programy o odzbrojení, které by mohly použít církve, studovat biblické a církevní učení o válce a míru, naslouchat svědecství historických mírových církví a podporovat světovou odzbrojovací konferenci pod patronací OSN. Křesťané se musí učit spolupracovat pro odzbrojení s každým člověkem dobré vůle. Proto je důležité, že se v SSSR v roce 1977 sejde Světová mírová konference všech náboženství.

V těchto dnech žije lidstvo v apokalyptickém ohrožení. Křesťané musí rozumět slovům MICHEÁŠE (4:3) a IZAIASHE (2:4) jako slovu Božímu pro naše století. Ti, kteří důvěřují v Boha, mají zvláštní odpovědnost projevovat onu důvěru tím, že dají přednost činům lásky a spravedlnosti před zbrojními programy. V kázání na hoře volal Pán Ježíš své učedníky a národy na výšiny mravnosti a lásky. Jak evangelium, tak hrozba globálního jaderného zničení by mely nutit národy, aby se statečně chopily jednostranné iniciativy k odzbrojení.